

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
1/1/1977 8
250 kr.

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir." lenin

YENİ YILA GİRERKEN MÜCADELEMİZ GÜÇLENİYOR!

■ Maoculuk ve Gençlik

Hasanoğlan'da Faşist Baskılar Yoğunlaşıyor!

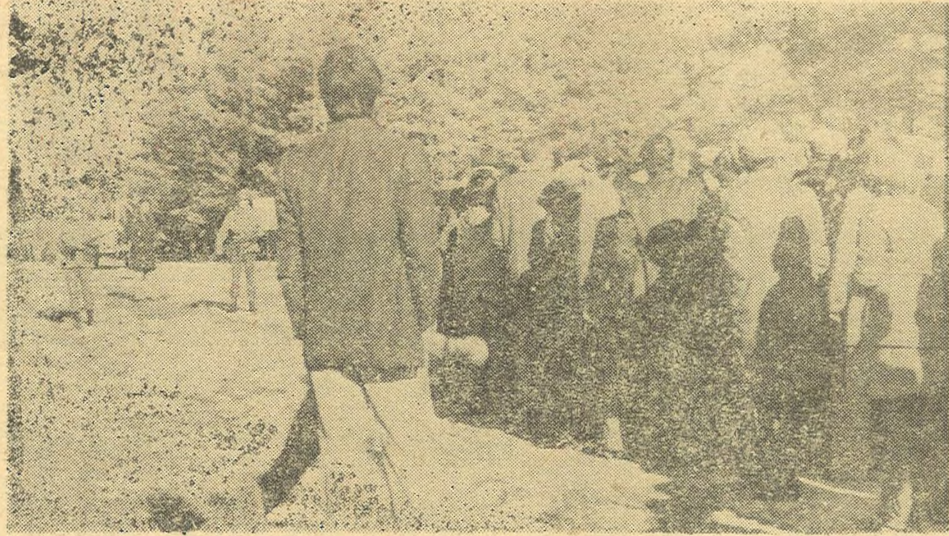
HALKIMIZA,

Halk düşmanı milliyetçi cephe iktidara geldiği günden bu yana, bütün yurtta ve Hasanoğlanda para babalarının MHP'li faşist komandoları kendilerinden olmayan her yurtsever öğrenciye saldırdılar. Halkımızın yüzde ellisi okuma yazma bilmez. Birçok köylerde hem okul hem öğretmen yoktur. Öğretmen okulları mezunlarının öğretmenlik hakları ellerinden alındı, fakir ve yoksul çocukların öğretmen olmaları engellendi. Bunun en açık anlamı para babalarının emekçi halkımızı daha yüzyıllar boyu eğitimsiz, cahil bırakıp, baskı ve sömürüsünü devam ettirmek, biz öğrencileri kendilerinin her istediğini yaptıracak robotlar haline getirme çabasıdır.

Bu baskı ve saldırıların en açık örneği bundan iki ay önce bildiğiniz gibi okulumuzda da görüldü. Biz fakir ve yoksul halk çocuklarını okutmamak için okul yönetminin desteği ve yönlendirmesiyle, eli kanlı faşist öğrenciler bizlere saldırdılar. Bu olayda biz fakir ve yoksul, yurtsever öğrencilerin tek desteği olarak, bizi korumaya gelen sizleri para babalarının uşağı faşist müdür, yalan ve avutucu vaadlerle kandırmaya çalışarak hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi.

Biz, siz büyüklerimizin de bildiği gibi, bunun böyle kalmayacağını biliyordu. Düşündüğümüz gibi de çıktı. Günlerdir süren büyük küçük, kız ve erkek öğrencilerin üzerine yapılan insanlık dışı baskılar ve saldırılar 10 Aralık 1976 günü, faşist köpeklerin okul dışından da getirdikleri zorbalarla kanlı bir hale dönüştü.

Okul içerisinde zorbalar ve faşist öğrencilere önderlik yapan ve teşvik eden müdür, önceden tezgâhladığı kanlı oyunları biz yurtsever kız ve erkek öğrenciler üzerinde uygulamaya girişti. Okulun sinema salonunda film seyreden kız ve erkek arkadaşlarımız üzerine saldırdılar. Başta müdür ve yardımcıları olmak üzere bir grup faşist öğrenci ve öğrencilikle ilişkisi olmayan kişiler, bıçak, zincir ve sopalarla saldırdılar. Arkadaşlarımızı çeşitli yerlerinden yaraladılar. Bizler de pencereden atlayarak canımızı zor kurtardık. Bununla kalmayan gözü dönmüş faşistler bahçede, dershanelerde ve yatakhanelerde kız ve erkek arkadaşlarımızı sıkıştırarak dövdüler. Bilhassa kız arkadaşlarımızın saldırılar karşısında dışarı çıkmalarına engel oldular ve ağza alınmayacak sözlerle onları da hunharca dövdüler. Bu olaylar dört gün devam etti. Sonunda arkadaşlarımız çaresiz kalarak velilerinin yanına, memleketlerine döndüler.

Analar, babalar ve halkımız bu olayları durdurun. Yoksa bir gün evlâtlarınızın ölüm haberini alarak dizlerinizi dövüp, yüreğinizin yanmasını istemiyorsanız; çocuklarınızı faşist köpeklerin ve onları yöneten faşist müdür ve yardımcılarının elinden kurtarın. Tek çare budur.

Bizlerin can güvenliğinin ve öğrenim özgürlüğünün sağlanabilmesi baskı ve kıyıma uğrayan arkadaşlarımızın haklarının yeniden alınabilmesi, faşist müdür ve yardımcılarının okul yönetiminden, faşist komandoların okuldan uzaklaştırılmalarıyla mümkündür.

Faşist MC iktidardan gitmedikçe, MHP'li faşist komandolar inlerine tıkılmadıkça ve siz büyüklerimiz, zulüm düzenine, sömürü düzenine karşı mücadele içinde yerinizi almadıkça bu baskı, zulüm ve saldırılar devam edecektir. Bizler tek bir yürek, tek bir yumruk olarak HASANOĞLAN'da faşistlere geçit vermiyeceğiz. Faşist saldırılar bizi yıldıramayacak.

KAHROLSUN MC VE İŞBİRLİKÇİLERİ FAŞİST KOMANDOLAR

KAHROLSUN OKUL YÖNETİMİNDEKİ BİR AVUÇ FAŞİST ZORBA

YAŞASIN DEMOKRATİK ORTA ÖĞRENİM MÜCADELEMİZ

YAŞASIN HASANOĞLAN ÖĞRETMEN LİSESİ DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ MÜCADELEMİZ.

Hasanoğlan Öğretmen Lisesi Devrimcileri

ŞAHİN AYDIN'I ANIYORUZ

Bir güzel dünyanın mimarlarından biri olacaktı, yaşasaydı bu gün. Ama komadılar Şahini, komadılar bu yiğit insanı, güzel bir dünya yaratılırken görsün onu. Ama o güzel dünyanın harcına kanını katanlardan biri oldu, su yerine.

İki yıl önce 1974 Aralığında, Aralık ayının 19'unda gerici ve faşistlerce öldürüldü Şahin Aydın, ve o günden bu yana yüzü aşkın ilerici, demokrat, yurtsever ve sosyalist genç öldürüldü.

Şahin Aydın'ın öldürülmesi, rastgele bir olay değil, tam tersine bu örgütlenmenin gerekliliği bilincine varmış ve İDMMA devrimci öğrencilerini toparlamayı başaran, Akademideki mücadeleyi merkezileştirme çabasında kesin etkinliği, yönlendiriciliği olan yiğit ve kararlı sıra neferi, hedef olarak seçilmişti. O, kavgadan kaçarak daha sonraları ahkâm kesenlerden değildi ve inancı uğruna ölmesini bildi.

12 Mart faşizminin getirilmesinden sonra ilk şehit oldu Şahin. Ve ardından giderek yoğunlaştı faşist saldırılar. Tekelci burjuvazi faşizm istiyordu ve saldırıyordu iki yıl boyunca. Faşist bir tırmanış alabildiğine yoğunlaştırıldı burjuvazi tarafından. Ama, gerek dünyadaki güçler dengesi ve gerekse ülkemizdeki başta sosyalistler olmak üzere tüm demokratların mücadelesi bu faşist tırmanışa geçit vermedi.

Şahinlerin anısı mücadelemize ışık tutacaktır.

●

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Bizler Denizli'nin Kelekçi kasabasında oturan ilerici yurtsever gençleriz. Kasabamız Denizli'de uyanışın en hızlı olduğu yerlerden biridir. Egemen sınıfların sömürü ve baskı düzenine karşı, örgütlü mücadelenin bilincine vararak kasabamızda kültür derneği kurduk. Bu güne değin «Elimizin Emeği», «Elembenin İnsanları», «Karaların Mehmet» adlarındaki oyunları hazırlayıp çevremizde oynadık. Derneğimizin çalışmaları kısa zamanda çevremizde büyük ilgi gördü.

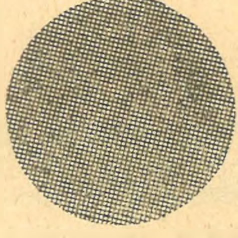
Genel olarak Türkiye'de, özel olarak bölgemizde halkımızın uyanışından korkan egemen sınıflar, bu uyanışı engellemek için her türlü baskı ve terörünü uygulamaktadırlar. Kasaba yöneticilerinin diğer gericilerle birlikte kasabamızdaki gençler üzerine uyguladıkları baskı ve terör, MC'nin halk düşmanlığının somut örneklerindendir.

MC'nin iktidara gelmesiyle birlikte kasabamızda uygulanmaya başlayan baskılar önce yurtsever öğretmenler üzerinde yoğunlaştı. Son olarak jandarma çavuşu kasaba meydanında ilerici gençleri döverek karakola götürdü. Karakolda «Burada Anayasa da, baba yasa da benim copumdur» diyen jandarma çavuşu gençlere işkence ederek çirkin sözlerle küfürler etti. Kendilerini neden dövdüğünü soran arkadaşlara önce «kızlara laf attınız» şeklinde yanıt verdi.. Bu uygulamalara kasaba halkı imza toplayarak tepki gösterdi. Halkın tepkisiyle karşılaşan jandarma çavuşu, bu defa da birkaç yalan şahidi bulup, olaya kılıf geçirmek için o anda kasabada bulunmayan gençler de dahil olmak üzere 22 kişiyi miting ve yürüyüş yaptıkları gerekçesiyle mahkemeye verdi.

Biz Kelekçi'li Gençler, egemen sınıfların her türlü baskı ve oyunları karşısında örgütlü ve kararlı bir şekilde mücadelemizi sürdüreceğiz. Yolumuz işçi sınıfının yoludur. Emperyalizm ve yerli ortaklarının bütün çabaları boşa çıkacak, halkımızın örgütlü mücadelesi faşizme geçit vermeyecektir. Tarihin tekerlekleri bütün gericileri, bütün zalimleri ezecek, emekçi halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bayrağı göklerin en mavisine yükselecektir.

KELEKÇİ'Lİ DEVRİMCİ GENÇLER

Yeni Yıla Girerken Gençlik Hareketinin Görevleri

1976 yılı sona erdi. Dünya devrimci süreci yeni başarılarla, yeni mevzilerle gelecek yıllardaki daha ileri aşamaların müjdecisi oldu. Geçtiğimiz yılda, geçen her yılda olduğu gibi, mazlum halkların, ezilen ulusların, emperyalist metropollere, faşist diktatörüklere ve tüm dünya gericiliğine karşı topyekün mücadelesi azim ve kararlılıklarının bir göstergesi, bir ifadesi oldu.

Türkiye'de de, dünya devrimci sürecinin bir parçası olarak, sosyal muhalefet faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede yeni mevziiler, yeni aşamalar elde etti.

MC partilerinin bütün yıl boyunca sürdürdükleri gerici, faşist ve anti-demokratik uygulama girişimleri ve böylelikle emekçi halk muhalefetini bastırabilme çabaları sonuç vermedi.

Tekelci mihrakların çıkarlarını kollayabilmek amacıyla, önemli işçi merkezlerini hedef alan ve gerici koalisyon tarafından yönetilen faşist saldırılar, işçilerin onbinlercesinin kararlı direnişleri ve mücadele azimleri sayesinde püskürtüldü, amacına ulaşamadı.

16-17 Eylül Genel Siyasi Grevi bir takım hata ve eksikliklerine rağmen, MC partilerine gereken cevabı verdi. Faşist DGM'lerin kaldırılmasını hedefleyen bu eylemler, bütün toplum kesimlerine yayılarak, başta TÖB-DER olmak üzere bir çok demokratik kuruluşun kararlı bir eylem birliği oluşturmalarında somutlandı. Ve bu durum demokratik halk cephesini oluşturma çabalarının başarıya doğru ilerlediğinin bir kanıtı oldu.

Geçtiğimiz yıl genel olarak, MC koalisyonunun alabildiğine yükselen işçi-emekçi halk muhalefeti karşısında gerilemek zorunda kaldığı bir yıl oldu.

Gerici koalisyonunun, işçi-emekçi halkımızın kararlı mücadelesi karşısında gerilemesi, hırçınlaşmasına ve çareyi silahlı faşist çete saldırılarında aramasına neden oldu. Buna bağlı olarak, toplumun en aydın ve politize kesimlerinden biri olan öğrenci gençlik, MC partilerinin boy hedefi haline geldi. Onlarca gencecik insan öldü, yüzlercesi yaralandı, tutuklandı ve işkencelerde öldürüldü.

Öğrencilerin en doğal haklarından olan can güvenliği içerisinde öğrenim özgürlüğü hakkının ellerinden alınması ve buna bağlı olarak hemen tüm üniversite ve yüksek okullarda öğrenimin aksaması, öğrenci gençliğin geçen sene için en önemli hedefini, okullarda can güveniğinin ve öğrenim özgürlüğünün sağlanması mücadelesini belirledi.

MC'nin faşistleştirme girişimlerinin bir parçası olarak, işçi gençlik üzerindeki ekonomik ve siyasi baskı çemberinin daraldığı ve bu kesime yönelik baskıların da günden güne arttığı görüldü. Buna rağmen işçi ve çırak gençlerin tepkileri tüm yurt sathında kendini gösterdi. Birçok imalathane, matbaa ve lokanta gibi işçi gençliğin yoğun olduğu işyerlerinde grev ve direnişler meydana geldi. İşçi gençliğin mücadelesi, tüm örgütsüzlüğüne rağmen ilerisi için güven ve umut verdi.

Yine, tüm yurt sathındaki politik uyanıklılık, köylere kadar gelişti. Pek çok köyde köylü gençler, ilerici öğretmenlerin ve köylü aydın gençlerin de çabalarıyla belli bir politikleşme içerisine girdiler. Köylü gençlerin örgütlenmeye olan susuzlukları, onların bu politikleşmeye bağlı olarak, çeşitli demokratik kuruluşlarda ve kitle örgütlerinde aktif olarak mücadeleye katılmalarının nedeni oldu. Pek çok köyde çeşitli dernekler ve demokratik kuruluşların şubeleri açıldı.

Yine, ortaöğrenim gençliği de örgütlenmesini engelleyen her türlü anti-demokratik yasaya ve bunun getirdiği örgütsüzlüğe ve dağınıklığa rağmen, MC'ye olan tepkisini yüzlerce lisede meydana gelen boykot ve direnişlerde açıkça gösterdi. Geçen yıl, ortaöğrenim gençliğinin mücadelesinin canlandığı ve buna bağlı olarak ortaöğretim gençliğinin anti - demokratik yasaları aşma doğrultusundaki kararlılığının bir ifadesi oldu.

Tüm bunların yanında üniversite gençliğinin mücadelesi geriye doğru adım attı. Daha önce elde bulunan ve bir zamanların faşistlerin önünden geçmeye bile cesaret edemedikleri üniversite ve yüksek okullar faşistlere kaptırıldı. Bu konuda şüphe yok ki üniversite gençliğinin örgütsüzlüğünün ve bu kesim içersinde nisbi etkinlikleri olan bazı sapık akım ve sapmaların çok önemli bir rolü vardır. Ancak, MC'nin de üniversiteleri baş hedef olarak görmesinin ve hemen tümüyle saldırılarını bu kesime yöneltmiş olmasının önemi büyüktür.

Fakat işçi sınıfı sosyalizminin öğrenci gençlik içinde yeterince kök salmamış olması ve bunun sonucunda öğrenci gençlik içersinde her türden sapık akımın cirit atması öğrenci gençlik mücadelesinin işçi-emekçi halkımızın mücadelesinden kopuk olarak gelişmesine ve gençlik içerisinde etkinliği olan akımların kendi başına buyruk hareket etmesine neden oldu.

Kitlesel eylemler yerine, dar gurup aktivizmine ve parsa toplama anlayışına dayanan eylemler tercihlendi. Ve çeşitli revizyonist akımların, faydacı ve oportünist politikalarının bir sonucu olarak öğrenci gençlik mücadelesini açıkça baltalamaya ve onu işçi sınıfından koparmaya çalıştıkları bir yıl oldu.

Ve tüm bunların sonucundadır ki, geniş öğrenci gençlik kitlesinin anti-faşist eylem birliğini sağlamak, okul birim derneklerini güçlendirmek kısaca gençliğin tümünü faşist MC'nin karşısına dikmek mümkün olamadı.

Ve bugün ilerici-devrimci büyük bir genç potansiyel en doğal hakları olan okuma haklarından yararlanamıyorlar.

MC'nin belki de en çok arzuladığı şey olan öğrenci gençliğin bireysel terörizme ve dar gurup aktivizmine dayanan eylemlere rağbet etmesi ve böylelikle gençliğin bölünmesi, sol kanat revizyonizminin de isteyerek veya istemeyerek koymuş olduğu kitleden kopuk eylemler sayesinde gerçekleşti.

Yeni yıla girerken içinde bulunduğumuz katı gerçek, hemen hemen tüm üniversite ve yüksek okullarda faşist işgallerin olduğu, ilerici devrimci öğrencilerin can güvenliğinin olmadığı ve bu nedenle okuma haklarının ellerinden alındığı, okumak için okula gidenlerin ise öldürüldüğü ve buna karşı öğrenci gençliğin hiç bir tedbir getiremediğidir.

Öğrenci gençlik içerisinde etkinliği olan tüm akımlar, önümüzdeki yıl mücadelemizin daha da gerilememesi için şu gerçekleri artık kavramak zorundadırlar.

Okullarda tümüyle faşist işgallerin kırılması ve can güvenliği öğrenim özgürlüğünün sağlanması ancak MC'nin düşürülmesi ile tümüyle mümkün olacaktır.

Faşizme karşı mücadeleyi, faşistlere karşı mücadele seviyesine indirerek, bireysel terörizme ve dar gurup aktivizmine dayanan mücadele yöntemleri, öğrenci gençlik mücadelesinin daha da gerilemesine neden olacaktır.

Geçen seneden devraldığımız tüm olumsuzluklara rağmen önümüzdeki yıl yılmadan, bıkmadan, fedakarca çalışmak her işçi sınıfı sosyalisti gencin en önemli görev ve sorumluluğudur.

Mücadelemizi belirleyecek olan temel unsurlar şunlar olacaktır :

- İşçi ve köylü gençliğin örgütlenmesi ve işçi sınıfı sosyalizmi saflarında en tutarlı bir şekilde mücadeleye girmeleri ancak sosyalist bir gençlik örgütünün yaratılmasıyle mümkündür.
- Ortaöğrenim gençliğinin demokratik örgütünün yaratılması.
- Okul birim derneklerinin güçlendirilmesi.
- Bu derneklerin federasyonlaşması, federasyonlaşmaya bağlı olarak bütün ilerici-demokratik gençlik derneklerinin üst düzeyde konfederasyonlaşması.
- Bu konuda her türlü sekter ve ayrılıkçı tavırdan kaçınılması. Yalnız ben yaparım, öğrenci gençliği ben temsil ederim gibi davranışlardan arınılması.
- Dar gurup aktivizmine ve bireysel terörizme dayanan mücadele yöntemlerinin terkedilmesi. Şu anda MC'nin düşürülmesinde somutlanan antifaşist mücadelenin bütün öğrenci kitlesiyle verilmesi için çalışılması.
- Dünya gerici güçleriyle bütünleşmiş olan maocuların öğrenci gençlik içerisinden tecrit edilmesi, bu unsurlarla hiçbir şekilde ittifakla gidilmemesi.

Burada saydıklarımızla birlikte, sayamadığımız pek çok görev gençliğin önünde durmaktadır. Bu görevlerin yerine getirilmesi doğrultusunda tüm genç sosyalistler görev başına!

GENÇ SOSYALİST

Maoculuk Burjuvaziye Hizmet Ediyor!

Dünyanın her yanında olduğu gibi ülkemizde de, maocu bozguncular karşı-devrime hizmet ediyorlar. Her olayda bunu kanıtlıyorlar.

Son olarak, Diyarbakır'da bunun en açık örneğini vermişlerdir. Diyarbakır Üniversitesi Fen Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı Şefik Epözdemir arkadaşın ölümüne sebep olmuşlardır.

Olay, polisler tarafından işkence altında tutularak öldürülen İsmail Gökhan Edge'nin cenaze töreni sırasında meydana gelmiştir. Daha, cenaze Tıp Fakültesi Hastanesindeki morgun önünden alınmadan, slogan tartışması başlamıştır. İlerici, devrimci ve sosyalist arkadaşların o andaki durum için saptadıkları ve gerçekten halka malolacak olan sloganlara, maocular karşı çıkmışlardır. Maocuların karşı çıktıkları sloganlar; «Katil polis», «Katil iktidar», «Kahrolsun faşizm», «Hükümet istifa» v.b. idi. Maocular bu sloganları atmayacaklarını, bunların yerine kendi anti-komünist, devrim düşmanı «Ne Amerika, Ne Rusya; Kahrolsun faşistler, sosyal faşistler» sloganlarını bağıracaklarını söylemişlerdir. Morgun önündeki slogan tartışması iki, üç saat kadar devam etmis, bu kadar süren itişmeli, kakışmalı tartışmadan sonra üç bin kişilik bir kalabalık ile cenaze morgun önünden alınmış ve törenin biteceği yere kadar bir kargaşalık ve düzensizlik içerisinde gelinmiştir. Burada bir minibüsün üzerinde mikrofonla konuşan bir maocu bozguncu and içmek istemiş ve and içinde «Emperyalizme, sosyal emperyalizme;... faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele edeceğimize...» derken dernek başkanı arkadaşımız Şefik Epözdemir müdahale etmek istemiş, bunun üzerine minibüs üzerinde bulunan birkaç maocu tarafından tartaklanarak aşağı atılmıştır. Arkadaşımız önce arkadaki bir minibüse kafasını çarpmış, daha sonra yere çakılmış ve hareketsiz kalmıştır. Anında hastaneye kaldırılmasına ve bütün tıbbî müdahalelere rağmen arkadaşımız kurtulamayarak ölmüştür.

Bu olay üzerine, Diyarbakır'daki yüksek okullar, 13 aralık pazartesi gününü yas ilan ederek bir günlük boykot yapmaya ve bundan sonra maoculuğa karşı kesin tavır almaya karar vermişlerdir.

Artık hergeçen gün daha iyi anlaşılmaktadır ki, maoculuk karşı- devrimin hizmetinde burjuvazinin yedek gücüdür. Burjuvazinin daha fazla devrimciler içinde cirit atmasına müsaade edilmeyecektir artık. Maoculuk demokratik hareketten tecrit edilecektir.

Kahrolsun uluslararası gericiliğin ve emperyalizmin hizmetinde olan maoculuk!

Kahrolsun faşizm ve emperyalizm!

D. Ü. Fen Fakültesi Öğrencileri

Bireysel Terörizm Çıkar Yol Değildir

Asaf CAMCI

Her ülkenin devrimci - demokratik hareketinde, işçi sınıfı ve onun politik hareketi, çeşitli sapmalarla, sapık akımlarla mücadele etmek zorunda kalmıştır. Sözü geçen akımlar zaman zaman işçi sınıfının yoluna taş koymuşlar, devrimci halk hareketine çeşitli zararlar vermişlerdir. Dünya işçi sınıfı tarihinde bunun pekçok örneği vardır.

Böyle olması doğaldır. Daha doğru bir deyişle bu durum, tamamen toplumsal gerçeklerden kaynaklanmaktadır : Toplum sadece işçi sınıfı ve burjuvaziden ibaret değildir. İki temel sınıfın dışında kalan çeşitli kesimler, kendi sınıfsal konumları ve güçleri oranında toplumsal gidişi etkilemektedirler. Yani, sapmaların varlığı ve işçi sınıfının bunlara karşı mücadele etmek zorunda olması toplumsal ve sınıfsal bir olaydır.

Geçmiş dönemde, ülkemizde, devrimci - demokratik hareketi yönlendiren, siyasî arenada işçi sınıfın önderliğine yaraşır bir şekilde temsil eden, güçlü bir işçi sınıfı partisinin olmayışı ve sosyalist hareketin, işçi sınıfının kendiliğinden hareketi ile bütünleşememiş olması, çeşitli sapmalara ve sapık akımlara zemin hazırlamış, en azından onların, hareketi daha kolayca etkilemelerine neden olmuştur. İşçi sınıfının politik hareketini temsil eder gözüken çizgilerin pasifizmi, kararsız ve inançsız tutumları, bir hayli fedakâr unsurun çeşitli sapmalara savrulmasını kolaylaştırmış bu ortamda «sol» maceracılık filizlenmiş ve gelişmiştir.

Bugün, devrimci mücadelenin sorumluluğunu taşımayan, devrimciliği salt heyecan ve keskinlikten ibaret sayan çeşitli guruplar devrimci-demokratik hareketi şu veya bu biçimde -istemeseler de zarar vermektedirler. Kimi sapık akımlar ise karşı-devrimciliğe kadar uzanmaktadır. Türkiye'de karşı-devrime hizmet eden, demokratik halk hareketini baltalayan sapık akımlar maoculuktan kaynaklanıyor.

Geçtiğimiz günlerde, bir trafik polisinin öldürülmesi olayı, maocuların demokratik harekete ufak bir «hediyesi» dir.

Kimileri bu olayı «basit bir terör eylemi» veya «bir çocukluk» olarak görebilirler. Değildir. Olay, düpedüz demokratik harekete karşı bir sabotajdır. Çünkü burjuvazinin eline malzeme vermekten başka bir işe yaramamıştır. MC'nin oyunlarına, tertiplerine gerekçe hazırlamıştır. MC'nin başının üniversitelere el koymak ve sıkıyönetim ilân etmek için gerekçe aradığı bir sırada, bu olay, Maocuların burjuvaziye yardım elini uzatmasıdır.

Değilse, bu olay, demokratik harekete ne kazandırmıştır? Demokratik güçler yeni bir mevzi mi elde etmişlerdir? Tersine, bir demokratik hakkın, afiş asma hakkının zor kullanılır hale gelmesini sağlamıştır. Fakat demokrasi güçleri, MC' nin oyunlarına ve Maocuların sabotajlarına rağmen demokratik mevzileri korumasını bilecekler, her güçlüğü yeneceklerdir.

Demokrasi saflarında yer bulamayan, karşı devrime ve gericiliğe hizmet ettiği ortaya çıktıkça tecrit edilen maoculuk, bireysel terörizmle çıkış yolu arıyor. Fakat maoculuğun çıkış yolu kapalıdır. Sosyalizm düşmanlığı yapıp karşı-devrime hizmet ettiği sürece hiçbirşey onu kurtaramayacak, içinde çırpındığı bataklıkta yok olup gidecektir.

Olay, burjuvazinin eline anti-komünist silâhlar vermiş, bu vesile ile bol bol anti-komünizm yapılmıştır. Bu bakımdan, aslında maoculuk kendi görevini yapmıştır. Maoculuğun esas misyonu anti-komünizm olduğuna göre bu mesele üzerinde durmayabilirdik.

Ancak demokratik hareket içinde yer alan ve son zamanlarda bireysel terörizme daha fazla itibar eden guruplar var. İşçi sınıfının büyük önderinin dediği gibi bireysel terörizmi doğru bir eylem olarak tanımayı kendi «ihtilâlci» ruhunun ya da «solculuğunun» özel bir belirtisi sayanlar var. Bireysel terörizm üzerinde bunun için durmak istiyoruz. Yoksa maocuların bu tür hareketlerden caymalarını beklediğimiz için değil.

Devrimciliğin başta gelen kıstası bilimselliktir. Bilimsel olmayan, somut şartları hesaba katmayan hiçbir hareketin başarı şansı yoktur. Bilimden uzaklaşmış bir hareket başarıdan uzaklaşmış demektir. Bilimsel teorinin rehberliği birinci şarttır ve başarının temel koşuludur.

İşçi sınıfı sosyalizminin dünyanın her yanında, bilime ortadoksça bağlı olmayı, en temel politika olarak kabul etmesi; bu politikayı ayırdedici bir özelliği haline getirmesi ve burjuvazinin tüm saldırılarına göğüs gererek kadroları bilimle donatmak için fedakârca çalışması boşuna değildir.

İşçi sınıfı tarihinde sayısız örneği görüldüğü gibi, bilimi rehber edinmiyen her hareket, hatalı ve zararlı tutumlara açık olmuş ve bu, yenilginin başlıca nedeni olmuştur.

İşçi sınıfının mücadelesinin geçireceği aşamalar, her aşamanın gerektirdiği üslûp ve araçlar, neyin nerede ne zaman kullanılacağı, işçi sınıfı bilimi tarafından tespit edilmiş ve gösterilmiştir.

Egemen sınıfların yoğunlaşan baskı ve saldırılarına karşı mücadele etmek, tüm demokrat güçlerin en acil görevidir. Ancak, asla unutulmamalıdır ki bilimin defalarca kaydettiği gibi faşist saldırıları bertaraf etmenin yolu, dar gurupların kendi başına eylemi değil; geniş yığınların işçi sınıfı öncülüğündeki kitle mücadelesidir.

İşçi sınıfının bilimine aldırmadan, polis öldürmekle halk savaşının başlayacağını sanmak yalnızca «Don Kişot» luktur.

İşçi sınıfına ve devrime inanç, mücadelede cesaret ve fedakârlık, ancak bilinç (bilim) ile kaynaştığı zaman anlam kazanır. Ve devrimci kişi, bu özellikleri şahsında bütünleştiren kişidir. Yoksa devrimcilik öyle kolay elde edilir, ucuz birşey değildir.

Kapitalizme son vermek, yerine daha ileri bir düzeni kurmak zannedildiği kadar basit ve kolay mıdır? Her isteyenin akşamdan sabaha yapacağı bir iş midir? Bunun için bir avuç insanın «parmak oynatması» kâfi midir?

«Parmak oynatmak» ve bu yoldan kişisel kahramanlıklar elde etmek kimilerine romantik gelebilir. Ancak bilinmelidir ki Türkiye 70'in Türkiyesi değildir. İşçi sınıfının kendi haklarını korumak, burjuvaziyi geriletmek için genel siyasî greve başvurduğu günümüz Türkiyesinde, işçi sınıfı ve halk kitleleri, parlak sloganlar ve keskin lafazanlıklar aradındaki acizliği ve kofluğu görmekte, mücadeleye ket vuran, hareketi sabote eden akımlara itibar etmemektedir.

Devrimciyim diyen herkes, devrimciliğin gereklerini yerine getirmek zorundadır.

Yoksa devrimcilik, her isteyenin alıp yakasına takacağı bir rozet değildir.

ÇORUM VE MERSİN'DE, TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ İL ÖRGÜTLERİ TARAFINDAN DÜZENLENEN EMEKÇİ HALK GECELERİNDE, GENÇ SOSYALİST ADINA BİRER KONUŞMA YAPAN ARKADAŞIMIZ METE ALPSAR'IN KONUŞMALARININ BİR ÖZETİNİ YAYINLIYORUZ.

EMEKÇİ, YURTSEVER KARDEŞLERİM ve GENÇ ARKADAŞLARIM HEPİNİZİ GENÇ SOSYALİST ADINA SELAMLARIM.

Bu gün, sosyalizmin, işçi sınıfı hareketlerinin ve Ulusal Kurtuluş Savaşlarının yükseldiği, emperyalizmin kalelerinin bir bir yıkıldığı, dünya devrimci sürecinin, sosyalist sistemin belirleyiciliğinde sömürüsüz bir dünya için, her gün yeni mevziler elde ettği bir çağda yaşıyoruz. Enternasyonalizmin bayrağı bütün dünya işçilerinin yüreklerinde dalgalanırken emperyalistler-kapitalistler, enternasyonalizmin ruhu karşısında korkuyla gerilerken, bütün dünya gençliği de her geçen gün, işçi sınıfının mücadelesine daha aktif olarak katılıyor. Genç insanlar, emekçilerin sırtından ekonomik zorlukları yenmeyi amaçlayan burjuvazinin, faşistlerin demokratik kazançlara saldırısının ve emperyalist savaşların karşısındadırlar.

Kapitalizmin sömürüsüne hedef olan emekçi gençlik, özellikle genç sanayii işçileri, artık sendikalara, sosyalist ve diğer demokratik gençlik örgütlerine giriyor, sınıf savaşına daha büyük bir ölçüde katılıyor.

Geniş öğrenci kitleleri de yalnız köhne eğitim sisteminin bozukluklarına karşı ve yalnız eğitim kurumlarında yönetime aktif olarak katılma ve onları da örgütleme hakkı için değil, aynı zamanda egemen sınıfların gerici siyasetine ve siyasi iktidarlarına karşı da aktif tavır alıyor.

Geri bir kapitalizme sahip ve emperyalizme bağımlı olan ülkemizde de gençlik sömürüye, zulme, baskıya ve demokratik haklarının burjuvazi tarafından gaspedilmesine karşı bütün dünya gençliği gibi en aktif biçimde sosyalist ve demokratik hareket içinde yer almaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemde yer alan ülkemizde, işçi sınıfı ve tüm emekçiler, yerli ve yabancı tekellerin boyunduruğu altında inim inlemektedir. Faşist mikraklar, işçiler-emekçiler ve memurların yanısıra gençliğin, özellike üniversite gençliğinin üzerine haçlı seferleri düzenlemekte cinayetlerin failleri bulunmamakta, demokratik ve akademik hakları almak uğrunda yükselen mücadele bastırılmak istenmekte, özellikle öğrenci gençliğin işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesinin yanında yer alma çabalarının önüne faşist zorbalardan polis ve jandarmadan oluşan duvarlar örülmektedir.

Arkadaşlarım,

Gençliğin eğitim siteminin tümünü elinde bulunduran egemen sınıflar ve onların siyasi iktidarı faşist MC, gençliği politikadan uzaklaştırmaya gerici eğitim sistemleri ve çağ dışı ideolojisiyle gençliğin gözlerini kör etmeye çalışıyor. Öte yandan çocukların ve genç işçilerin, genç köylülerin acımasızca sömürüsü her geçen gün bir kat daha artıyor. Onlar bir yandan öğrenci gençliğin akademik ve demokratik haklarını elinden almaya çalışırken bir yandan da genç emekçilerin iş-ekmek mücadelesinin hayasızca, utanmazca önüne duruyorlar.

Onlar, işçi sınıfının yükselen mücadelesi karşısında, kendi çıkarlarını ve sömürülerinin devamı ve de iktidarlarının güvencesi için kan, gözyaşı ve zulüm düzeni olan faşizmi tezgahlamaktan çekinmezler ve 12 Mart'ta da çekinmediler.

Onlar işçi sınıfının, genç işçilerin ve özellikle öğrenci gençliğin üzerine saldırtmak için devlet bütçesinden, CIA'dan MİT'ten milyonluk fonlar ayırarak faşist komandolar yetiştirdiler. Toplum polisleri ürettiler, jandarmalarını seferber ettiler. Doğuda emekçi halkın üzerinde ırkçı şoven baskıyı amaçlayan NATO tatbikatları yaptılar. Köylere bu bahaneyle bombalar yağdırdılar. Onları birbirine kırdıtmak için suni ayrılıklar ve çatışmalar icadettiler. Sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uyguladılar.

Ama ne var ki ne işçi sınıfına, ne emekçi halka, ne de gençliğe sökmedi bunlar. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi her geçen gün yükseliyor ve gençlikte en militan bir şekilde bu mücadelenin içinde yerini alıyor.

Ancak bu mücadele kendiliğinden oldukça, örgütsüz geliştikçe, dar gurupların çerçevesini aşmadıkça geniş öğrenci kitlesinden ve işçi sınıfından kopuk hareketler olarak kaldıkça, faşist saldırıları göğüslemek bir yana, kendi somut akademik ve demokratik talepleri bile almaktan aciz hale gelir ve faşizmin tırmanışı karşısında yenilgiye mahkümdur.

Bu konuda TSİP'ni destekleyen Kitle gazetesinde «Faşist saldırılar gençliğin örgütlü mücadelesi ile kırılabilir» başlıklı yazıda şunlar denilmektedir.

«Yapılması gereken şudur. Gençlik hareketi kendi demokratik mücadelesini, faşist saldırılara karşı mücadelesini bir yandan en geniş yığın örgütlenmesine doğru adım atmalı, çaba göstermeli ve bu güncel ikili mücadelesinde önündeki engellerden biri olan sapık akımları tecrit etmelidir».

Gerçekten de gençliğin, faşist baskı ve saldırılara karşı, salt yiğitliği ve militanlığı faşizmin tırmanışını engellemeye yetmemektedir. Çünkü faşistlere ve faşizme karşı mücadele bir kaç «öncü savaşçı» ile verilemez. Faşizme karşı mücadele somut talepler doğrultusunda ekonomik, demokratik ve akademik talepler doğrultusunda geniş kitle mücadelesini gerektirir. Öğrenci gençliğin de en geniş şekilde bu mücadeleye katılmasını gerektirir. Kaldı ki öğrenci gençlik faşist saldırılar, gerici eğitim sistemi ve dolaysız- dolaylı sömürüyü göğüslemek dışında kendisini doğru mücadele metotlarından saptıran, keskin devrimci sloganlar arkasına sığınmış, bozguncu, bölücü yanlış akımlarla da mücadele etmek zorundadır.

Gene bu konuda Kitle gazetesinin aynı yazısında şunlar denilmektedir.

«... Çıkan sonuçlardan birincisi, öğrenci gençliğe yapılan saldırıların göğüslenmesinin gereken en geniş kitle tabanıyla mümkün olduğudur. Şüphesiz bu ortak eylem platformunun sağlanabilmesi en genel anlamıyla gençliğin büyük çoğunluğunu kucaklayabilecek, bir demokratik yığın örgütünün oluşturulması sorunudur. Bilindiği gibi şu anda, demokratik öğrenci gençlik hareketi merkezi demokratik örgütlenmeden yoksundur. Var olan bir kaç federasyon dar gurup çıkarları federasyonu ve kadro sayılabilecek eleman örgütleridir.»

Bir başka yerde ise şöyle deniliyor.

«Bir başka olumsuzluk öğrenci gençliğin sınıfsal zaaflarının da etkisiyle maoculuğun, bu bozguncu-karşı devrimci akımın yer yer boy göstermesidir. Bu gurupların öğrenci gençliğin devrimci mücadelesinde yerleri olmayacağı açık olmasına rağmen, bu durumu henüz yeterince kavrayamamış çevrelerin varlığı da bilinmektedir.»

Kardeşlerim,

Gerçekten de, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de maoculuk özellikle gençlik içinde bozguncu ve karşı devrimci tavrını yüzlerce defa tekrarlamıştır. Biz, sosyalist sisteme karşı NATO'yu ve AET'yi destekleyen, Şili Emekçi Halkına karşı Faşist Pinoşe ile birlik olan, Angola halkının devrimci örgütü MPLA'ya karşı Amerikan CİA ve İngiliz sermayesiyle beslenen, karşı devrimci FNLA ve UNITA adlı örgütleri destekleyen, Portekiz işçi sınıfının öncü politik örgütüne karşı CIA destekli Soarez'in partisinin yanında saf tutan, Orta Doğunun kasabı İran Şah'ı ile Faşist MC'nin cinayet ve sömürü planları için beraber olmalarını üçüncü dünya ülkelerinin dostluğu adını veren, Dofar Gerillalarının, gerici, faşist militarist Şah rejimine karşı yürüttüğü mücadelede, Dofar gerillalarına karşı Şah'ı destekleyen, her fırsatta savaş kışkırtıcılığı yapmaktan geri durmayan, ülkemizde de Sovyetlere karşı Ege'deki üçüncü ordunun Doğuya nakledilmesini burjuvaziden isteyen, grevlere, mitinglere saldıran, maocu ideolojiye ve bu bozguncu akımın bütün dünyadaki ve ülkemizdeki beslemelerine ne anti-faşist, ne de anti-emperyalist diyebiliriz. Burjuvazinin, gerici Tercüman ve Faşist Hergün gazetesiyle «Ne Amerika, Ne Rusya» sloganlarını birbirleriyle yarışırcasına haykıran mao' culuğa biz demokrat bile diyemeyiz. Onlar artık burjuvazinin ve karşı devrimciliğin saflarında yerlerini almışlardır. Burjuvazinin sesi, burjuvazinin yolu, burjuvazinin gücü, burjuvazinin kurtuluşu olmuşlardır.

İkinci bir yanlış akımda da, anti-faşist, Anti-emperyalist olmasına karşılık gençlik içinde etkin olmaya çalışan ancak dar gurupçu zihniyetleriyle, bölücü ve gençliğin işçi sınıfıyla bağ kurmasına sekte vuran goşizmdir. Bu yanlış akıma karşı mücadele de, onu tutarlı kitle mücadelesi içine çekmek, gençliğin işçi sınıfı ile bağlarını arttırmak ve sağlamlaştırmak, ayrıca öğrenci gençliğin geniş kitle örgütünü oluşturmaktır.

Gençlik böyle bir örgütlenme çalışmasında yalnız değildir. TSİP 1. Parti Kongresi kararlarından birinde şunlar denilmektedir.

«TSİP Üniversite ve Yüksek okullardaki öğrenim gören, tüm gençliğin, bir yandan akademik sorunlarının çözümlenmesi, bir yandan da halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinde örgütlü bir şekilde yer alması için bütün öğrenim birimlerinde demokratik kitle örgütlerinin gerçekleştirilmesi, bu örgütlenmenin merkezileştirilmesi doğrultusundaki demokratik çabaları destekler.»

Ayrıca bir diğer kongre kararı da orta-öğrenim gençliği için de şöyle diyor :

«Partimiz orta-öğrenim gençliğinin sosyal muhalefet içinde etkin bir şekilde yer almalarını sağlamak için, onların eğitim sorunlarını dile getirecek olan orta öğrenim gençliğinin demokratik kitle örgütlenmesinin gerçekleştirilmesi çabalarını destekler.»

Kardeşlerim,

Gençliğin mücadele yöntemi ve örgütlenmesi yalnız bu alanda değildir. Öğrenci gençliğin dışında genç işçiler, genç köylüler, genç emekçiler de baskı ve zulmün en amansızıyla karşı karşıyadırlar. Lenin : «Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir.» diyerek, bu alanda da örgütlenmenin gereğini vurguluyor ve bize yol gösteriyor. İşçi, öğrenci ve oldukça büyük ve önemli yeri olan köylü gençliğin sosyalist örgütlenmesi ve onların en ileri unsurlarının yetişerek sosyalizmi öğrenmesi, işçi sınıfının politik hareketine katılması, hem de işçi sınıfı sosyalizmini kavramış bilimi hazmetmiş birer militan olarak katılmasını sağlayacak bir ör-

(Devamı Sayfa 11'de)

MAOCULUK VE GENÇLİK

Maoculuk Gençliği Anti Emellerine Alet E

Geçen yazımızda Maoculuğun sınıfsal kökenlerini, Maocu yönetim kliğinin içte ve dışta uyguladığı anti-komünist politikayı anlatmaya çalıştık. «Nasıl oldu da 1945 lerin, 50 lerin zorlu mücadelelerinin üstesinden gelen kahraman Çin işçi sınıfı, maocu küçük burjuva diktatörlüğün kurulmasına ses çıkarmadı?» diye sorulabilir. Bu sorunun cevabı gayet açık. İşçi sınıfı «sesini çıkarmış» tır. Maocu diktatörlük hiç de öyle sessiz sedasız, muhalefetsiz kurulmamıştır. Çin'de devrimin gerçekleşmesi için çok sayıda evladını feda eden Çin işçi sınıfı, bu devrimin kazanımlarını da maocu karşı-devrime karşı sonuna kadar savunmuştur. Baştan beri sözünü ettiğimiz enternasyonalistlerle küçük burjuva maoculuk arasındaki süregelen mücadele 1960'ların ikinci yarısına gelindiğinde artık bir iç savaşa dönüştü, bilgi ve tecrübeye sahip olmayan çok genç talebeler ve cahil köylü gençlerin gözlerini boyayan ayrıca komünistlere karşı orduyu kullanan maoculuk bu savaştan galip çıktı.

Komünistlere ve ÇHC'de sosyalizmin kuruluşuna karşı giriştiği bu karşı-devrim harekâtında maocu klik gençleri özellikle çok genç, siyasî tecrübesi olmayan, cahil köylü gençlerle orta öğrenim talebelerini kullanmıştır. Bunun nasıl olduğunu anlayabilmek için, sözde «Kültür Devrimi» arifesinde ÇHC gençliğinin örgütlenme durumu nasıldı, gençliğin öncüsü GKB ne haldeydi, ona bir bakmak gerekir.

MAOCULAŞTIRILMAYA ÇALIŞILAN BİR GKP

Çin'de ilerici gençlik hareketleri tarihi 5 Mayıs 1922'de kurulan Sosyalist Gençlik Birliği ile başlamıştır denilebilir. Çin Sosyalist Gençlik Birliği, Çin'deki dağınık sosyalist gençlik örgütlerini kendi bünyesinde birleştirmişti. Birliğin 1. Kongresinde, onun Çin işçi sınıfının tam kurtuluşu için, sınıfsız bir toplum kurmak için savaşan genç Çin işçilerinin bir örgütü olduğunu belirten bir eylem programı onaylandı. Kongre aynı zamanda Birliğin, Komünist Gençlik Enternasyonali'ne katılması kararını aldı. Üçüncü Kongresinde (Ocak 1925) adını değiştirerek Çin Genç Komünistler Birliği olan Çin gençliğinin devrimci örgütü, devrim mücadelesinde Çin Komünist Partisinin yönlendiriciliğinde fedakârca savaştı.

1935'de Mao Tse-tunç ÇKP liderliğini ele geçirdiği zaman bir kararname ile GKB'yi Japonya'ya karşı bir gençlik direniş ve ulusal kurtuluş örgütü haline çevirme girişimi yapıldı. Aslında bu, sınıfsal bir örgüt olan GKB'nin dağıtılması demekti. Japonya'ya karşı birleşik bir gençlik direniş örgütü asla kurulmadığından, 1941'de, örgütlü bir gençlik hareketinin önemini anlayan ÇKP, GKB'nin canlandırılması gereğine işaret etti.

GKB'nin yeniden kuruluş süreci 1949 Nisanında Yeni Demokratik Gençlik Birliği oluştuğu zaman sona erdi. Çin devriminin zaferi, Birliğin uluslararası sahneye girmesini sağladı. Sovyet Genç Komünistler Birliği ve diğer ülkelerdeki benzer örgütlerle ilişkilerini hızla geliştiren Çin gençliği, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu ve Uluslararası Öğrenci Birliği ile bağlar kurup oralarda temsil edilmekteydi.

1957 yılında yapılan 3. Kongresinde örgütün adı Çin Genç Komünistler Birliği olarak değiştirildi. Çin gençliğinin diğer sosyalist ülkeler gençliğiyle daha sıkı dostluk özlemlerinin dile getirildiği bu kongrede **«Sovyet Genç Komünistler Birlöiinden, Sovyet gençliğinden öğrenmek»** sloganı ileri atıldı. Kongre kararlarında şu vurgulanıyordu : **«enternasyonalizm ilkelerine bağlı kalan Çin Genç Komünistler Birliği, yüksek ödevinin, Sovyet gençliği ve tüm sosyalist ülkeler gençliği ile kaynaşmakta yattığını gözönünde tutar.» (Jenmin Jihpao -** Halkın Günlüğü - 26 Mayıs 1957, aktaran : **Yelnikov-Turusov,** Maoizm ve Gençlik, sf. 47, ÜRÜN y.)

GKB'nin süreç içindeki gelişimi elbette ki Çin devriminin ve ÇKP'nin gelişimi ile bir paralellik gösteriyordu. ÇKP'deki iki eğilimin, enternasyonalizme karşı milliyetçiliğin çatışması (geçen yazıda sözünü ettiğimiz çatışma) GKB'ye de yansıdı. Parti içindeki mücadele ne zaman yoğunlaştıysa, bu derhal, GKB içinde liderlerin ve sıradan üyelerin düzenli tasfiyesine yol açtı.

GKB'deki ilk büyük tasfiye 1957 baharında başladı ve iki yıl sürdü. Bu, Mao-Tse tung'un yaptığı **«Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru olarak Çözülmesi Sorunu Üzerine»** başlıklı bir açıklama ile başlatıldı. Çin basınına göre, toplam 24 milyon Genç Komünistten 9 milyonu şu ya da bu şekilde cezalandırıldı. (Hsingtao Jihpao, Hsiang Kang, 18 Eylül 1970; aktaran : **a.g.e.)** Bu tasfiyeler özellikle GKB'nin ideolojik kadrosuna yöneltilmekteydi. Bu da GKB'nin büyük ölçüde zayıflamasına yol açtı. Ancak Mao Tse-tung grubunun istediği GKB'nin gençlik içindeki tutarlı öncülük görevini yerine getirmesi değil, onun maocu ideolojiye yatkın bir hale getirilmesiydi. Bunu elde etmede de bir ölçüde başarı sağladılar. 1950'lerdeki GKB'ye kıyasla çok cılız bir örgüt olarak 1964'de 9. Kongresini yapan GKB ye bu kongrede maocu fikirler dikte ettirildi, GKB tüzüğünün ana maddeleri revize edildi. Daha önceki tüzük **«Marksizm-Leninizm örgütün teorik temelidir»** derken revize edilen şekli **«Mao'nun fikirlerinin»** ideolojik platformu oluşturduğunu öne sürüyordu. **(Çung Kuo Çing Nien,** 1964, No. 14; aktaran : **age.)** Eski tüzük **«proleter enternasyonalizmine bağlı olan Çin Genç Komünistler Birliği, Sovyetler Birliği tarafından yönetilen barış, demokrasi ve sosyalizm kampına dahil ülkelerdeki gençliğin kaynaşmışlığını geliştirmek ve güçlendirmek için her gayreti gösterecektir»** derken yeni tüzük **«modern revizyonizme karşı mücadele»** maskesi altında anti-sosyalizm yapıyordu.

Gerek kadrolar planında yapılan tasfiyeler gerekse tüzük maddelerinin revizyonu sonucu GKB, Çin gençliğine öncülük görevini yerine getirecek bir örgüt olma niteliğini yitirdi. Ancak oldukça uzun ve zorlu bir mücadele sürecinde yetişen GKB örgütünün bir çırpıda maoculaştırılması kolay bir iş değildi; bunun bilincinde olan Mao Tse-tung grubu, GKB 9. Kongresinin bir bütün olarak maocu platformu kabul etmesine rağmen, içinde hâlâ varlığını sürdüren enternasyonalist kadrolardan dolayı, bu örgüte fazla güven beslememekteydi. GKB, «Kültür Devrimi» sırasında ilk tasfiye edilen örgütlerden biri oldu bu yüzden. Maoculuk giriştiği bu karşı-devrim harekâtında GKB'nin dışında kurduğu, çok genç, siyasi tecrübesi olmayan talebe ve köylü gençlerden oluşan **hung weiping** (Kızıl Muhafızlar) ve **tsao fan** gibi örgütleri kullandı.

MAOCU DKTATÖRLÜĞÜN PEKİŞTİRİLMESİ : «KÜLTÜR DEVRİMİ»

1960'ların ilk yarısından, maocuların iç ve dış siyasetinde yükselen anti-sovyetizm ve anti-sosyalizmin başlıca nedeninin Çin devriminin başlarından beri ÇKP liderliği içinde süregelen maocular ve enternasyonalistler arasındaki mücadele olduğunu geçen yazımızda göstermeye çalıştık. Anti-sovyetizm sloganı ile maocular «Kültür Devrimi»nin yolunu döşüyorlar, Çin komünistlerini enternasyonalist desteklerinden yoksun kılıp, ÇKP'nin sağlam güçlerini tasfiyeye, Çin'deki sosyalist üst yapıyı yok etmeye hazırlanıyorlardı.

Marksizm-Leninizmin bütün kavramlarını kendi küçük burjuva milliyetçi emelleri uğruna revize eden maoculuğun, Leninist **Kültür Devrimi** kavramını nasıl çarpıtıp anti-komünizmin kılıfı yaptıklarına geçmeden önce, Leninist öğretide **Kültür Devrimi** ne demektir, onu bir görelim. Bu sayede, maoculuğun demagojisini daha iyi açığa çıkarmak olanağını bulabiliriz.

GENÇ SOSYALİST'in geçen sayısındaki, **Kültür** üzerine yazıda dendiği gibi **«sosyalist devrim olmadan sosyalist kültür yaratılamaz; sosyalist devrimin asli unsurlarından biri de Kültür Devrimidir.»** Yani Leninist **Kültür Devrimi**nin hedefi sosyalist kültürün yaratılması, kültür alanındaki kazanımların kitlelere maledilmesi, bu şekilde kitlelerin kültürel düzeylerinin düzeltilmesidir. Ancak sosyalist kültür yerden bitmez, o kendinden önceki kültürel gelişim sürecinin doğal bir devamıdır. 1917 Ekim Devriminden sonra Rusya'da devrimin coşkusuna kapılarak akşamdan sabaha yeni bir «kültür» yaratmaya heveslenen küçük burjuva aydın çevrelerini Lenin şöyle uyarmaktaydı : **«Proleter kültürü kimsenin bilmediği bir yerden fışkıran bir şey, kendini proleter kültürü üzerine uzman kişiler olarak adlandıranların icat ettikleri bir şey değildir. Bu tamamen saçmadır. Proleter kültürü insanlığın kapitalist toplum, toprak sahipli toplum, bürokratik toplum boyunduruğu altında biriktirmiş olduğu bilgi hazinesinin doğal bir sonucu olmalıdır.»** 1917 Rusya'sı **Proletkült** girişimi, bir ölçüde, destekçilerinin iyi niyetli heyecanına, küçük burjuva sabırsızlığına verilebilir. Ancak proletkült hareketinin Leninist eleştirisini hiç kaale almaksızın, Mao Tse-tnug grubunun aynı tezleri 1960'ların Çin'inde «Büyük Proleter Kültür Devrimi» adı altında tekrar ısıtıp piyasaya sürmesinin bir tek amacı olabilirdi : Geniş ve köklü bir karşı devrimi, ÇKP'nin ve Çin halkının tüm devrimcî kitle örgütlerinin likidasyonu hareketini maskelemek. «Kültür Devrimi»nin gelişiminden bunun böyle olduğu açıkça ortaya çıkar.

Maocu «Kültür Devrimi»nin ilk hedefi aydın tabaka, özellikle yaratıcı aydınlar oldu. Bu seçim hiç de tesadüfi değildi. Mao Tse-tung önde gelen Parti ve Devlet kadrolarına vurarak işe başlayamazdı, çünkü bu kadrolar halk arasında büyük prestije sahipti. Bu yüzden **karşı devrimci kampanya önce «burjuva kültürüne karşı halk kitlelerinin hareketi» diye maskelenmeye çalışıldı. Fakat yönetici klik yeterince güçlenir güçlenmez aydın düşmanı harekette eğitilen şok birliklerinin terörü yavaş yavaş Parti ve devlet kadrolarına çevrilmeye başlandı.**

«ZEHİRLİ KARIŞIM» VE MAOCU REÇETE

Pekin radyosunun «Kültür Devrimi» süresince yaptığı yayınlardan derlenmiş aşağıdaki paragraf, maocu yönetimin Kültür Devrimi kavramını nasıl tahrif ettiğini ve ÇHC'de «Kültür Devrimi» adına ne gibi zırvalar ileri sürüldüğünü çok iyi ortaya koymaktadır :

«Newton, Einstein, Rutherford ve Popov cinsi gericilerin gerçek çehreleri gözüktü; kendilerini uluslararası emperyalizmin ajanları, her türden reformizm, oportünizm nihilizm, konstrüktivizm ve burjuva hümanizminin tasmalı köpekleri olarak açığa vurdular. Onların Latin alfabesiyle, Arap harfleriyle, matematiksel sembollerle zırvaladıkları kötücül, müfteri formüller Mao Tse-tung

nti - Komünist
t Ediyor

fikirlerinin evrensel karakterini gizlemeye yöneliktir. Tolstoy, Göte, Puşkin, Lu Hsun ve Rolland kendilerini çok daha ince yollardan ele vermektedirler. Onların kalın kalın ciltli, güya «edebî» kitapları, «hümanizm» bahanesiyle, sözde «özgürlük» ve diğer garabeti övmekte. Neden özgürlük? Mao Tse-tung fikirlerinden...

«Ancak Mao Tse-tung fikirlerine yönelik bu küstah isyanın kökünü kazıyabilirsek, onun çekirdeğini yok edebilirsek, devrimin yüce yoluna koyulabilir, eskiyi yıkıp yeniyi inşa edebiliriz... Mao Tse-tung'un yaşam veren fikir ışınlarının kılavuzluk ettiği bizler anlıyoruz ki, Mao Tse-tung fikirlerini incelemek dışındaki bütün bilgilenimler zehirli bir karışımdır; sade işçi ve köylüleri ağır ağır çürümüş aydınlara döndüren bir karışım. Bu yüzden Mao Tse-tung fikirlerinin zaferi ancak bütün köhnemiş bilgi teorileri tamamiyle yok edildikten sonra mümkün olacaktır.» (ÇHC radyo yayınlarından derleme, Izvestia)

Tabii ki bu düşünceler bir küçük burjuva fantezisinin ürünleri değildi. Bazı kavramların hatalı yorumlanması değil, Leninist öğretide yapılan bilinçli tahrifatlardı, söz konusu olan. Amaç, «Mao Tse-tung fikirleri» nin, yani maoculuğun küçük burjuva milliyetçi çizgisinin ÇHC'de tam hegemonyasını kurmaktı. İnsanlığın o zamana dek geliştirmiş olduğu tüm kültür serveti «zehirli bir karışım» gibi gösterilerek «sade Çin vatandaşı» bu bilgi hazinesinden uzak tutulmaya çalışılıyordu. Böylece, Çin toplumunda zaten yüksek olan cehalet (300 milyon okuma yazma bilmeyen var bugün Çin'de) daha da arttırılacak ve bu geri ortamda maocu fikirlerin kök tutması kolaylaşacaktı. Çin toplumunun enternasyonalist bağlarından sonra da kültürel bağları da bu şekilde koparıldıktan sonra sıra - baştanberi nihai hedef olarak düşünülen - komünist hareketin tasfiyesine gelecekti. «Kültür Devrimi»nin yarattığı kargaşada ve kitlelerin geri bilinç düzeyinde bunun çok daha rahat olacağı hesaplanıyordu.

Elbette, maocu yönetimin bu anti-komünist taktiklerinde işçi sınıfından destek alması düşünülemezdi. «Kültür Devrimi»ni yapanlar tamamıyla Parti ve Çin işçi sınıfının dışında, deklase olmuş tabakalar gençliği ve maoculuğun göz boyayıcı ideolojisinin yanılttığı cahil köylü gençliğin bir kısmı oldu. Mao Tse-tung grubu, 1964 kongresinde büyük ölçüde maoculaştırılmış olan GKB'ye bile güvenemiyordu. Ve bu yüzden ihtiyaç duyduğu yıkıcılar ve yağmacılar örgütünü tamamen mevcut kurumların dışında kurdu.

1966 Ağustosu içinde, kollarında kırmızı bantlarıyla yarı askerî üniformalar giymiş çocuk denecek yaşta delikanlılar Pekin caddelerinde görülmeye başlanmıştı. Bunlar **hung weiping** (Kızıl Muhafızlar) adını alan, **«hayatları boyunca Mao'yu savunmaya yeminli»**, maocu ideolojinin kurbanı ortaokul ve lise öğrencilerinden oluşan örgütlerin ilk çekirdekleriydi.

Devletin resmî güvenlik kuvvetlerinin açık desteğine sahip olan hung weiping «eylem» e girmekte gecikmedi. Jenmin Jihpao onları şöyle cesaretlendiriyordu: «Kılıçlarla» saldırılacak «onlar ne kadar yetkili olurlarsa olsunlar, ne kadar yüksek mevkide bulunurlarsa bulunsunlar ve ne kılık takınırlarsa takınsınlar.» Maocu yönetimin «devrimin bekçisi» genç kuşağa karşı yağdırdığı övgüler içinde «Kültür Devrimi»nin ilk aşamasına böylece girildi. «Devrimci Öğrenciler»in istekeri üzerine, bir sürü kitapçı kapatılıyor; Maonun şiirleri, makaleleri dışında kitap satışına izin verilmiyordu. İçlerinde Bah, Bethoven, Lizt, Şopen, Çaykovski, Bartok, Şoştakoviç ve Çin müziğinin bir sürü ustası gibi büyük isimlerin yapıtlarını da kapsayan tüm müzik plakları feodal «burjuva ve revizyonist» yapıtlar olarak görülüp yok edilmeleri isteniyordu. Satrancın «feodal lordlara ve burjuvaziye» hizmet ettiği gerekçesiyle, «devrimci öğrenciler» satranç ve Çin daması derneklerinin kapatılmasını istediler. Hung weiping güneş gözlüğü satışının engellenmesini, taksilerin tasfiyesini, sigara ve kolonyanın yasaklanmasını talep ediyordu. Kitapçılara bir sürü ültimatom gönderilmekteydi. İşte Hsin hua kitabevine verilen komutlar: «Yalnızca Mao Tse-tung' un fikirlerine karşılık gelen edebiyat muhafaza edilecek, gerisi yakılacak. Size 72 saat mühlet.»

Hung weipingin davranış ölçüleri sadece bildiriler ve ültimatomlarla sınırlı değildi. Sözde «devrimci öğrenciler» sadece komut vermiyor, pencereleri indiriyor, binaları taşa tutuyor ve aynı zamanda aydınları «yeniden eğitim» ini yürütüyordu. Onların iştirakiyle halk dövülüyor, boyun eğmeye zorlanıyor, itiraz edenler «utanç çemberleri»nde dolaştırılıyordu.

Hung weiping'in yarattığı terör havasında, Hitler Almanya'sını anımsatacak kitap yakma merasimleri düzenleniyor; Şekspir, Dikens, Servantes, Göte, Şiller, Daniel De Foe, Puşkin, Rolland, Lermontov, Turgenyev, Tolstoy ve Mao Tun, Pa Çin, Tien Han, Lao Şe gibi büyük yazarların eserlerini içeren binlerce kitap meydanlarda imha edilmekteydi.

Kişinin maocu ideolojiye kapılması için gerçekten çok düşük bir bilinç düzeyine sahip olması gerekiyordu. Hung weiping'in ideolojik seviyesi - ya da seviyesizliği - ise şu örneklerden gayet iyi sezilmekteydi.

«Kızıl, devrimin rengidir ve dünyadaki en iyi renktir. Yeşilse zehiri temsil eder. Bu yüzden 48 saat içinde trafik düzeni değiştirilmeli ve taşıtlar kırmızıda hareket edip yeşilde durmalıdır.» diyordu Hung weiping bildirilerinden biri. Yine Halk Milislerinde «dikkat» komutu verilince başların sağa değil sola çevrilmesi gerekmekteydi. Çünkü «sağ» gerici ve «sol» devrimci demekti. Doğrusu kof slogancılık dediğin de işte bu kadar olurdu... (*)

Hung weiping bu davranışlarında meşruiyeti maocu yönetimden almaktaydı. **«Devrimci öğrencilerin Kızıl Muhafız örgütleri, Kızıl Bayrak savaş grupları ve diğer devrimci örgütler proletarya diktatörlüğü şartlarındaki legal örgütlenmelerdir. Faaliyetleri devrimci, yasal faaliyetlerdir.»** diyordu **Jenmin Jihpao**. Maocu Çin basını, halkı sürekli, **«devrimci öğrencileri gayretle desteklemeye»** ve **«onlara yardıma»** çağırıyordu. Doğrusu böyle çağrılara ihtiyaç da yok değildi hani. Çünkü biraz ilerde göreceğimiz gibi halk ile hung weipingin arası hiç iyi değildi.

Bu arada «Kültür Devrimi» nin ilerlemesiyle birlikte anti-sovyetik, anti-komünist karakter de ağırlık kazanıyor; Sovyet vatandaşları sınırdışı ediliyor; şovenist propagandanın etkilediği cahil genç yığınlarına Sovyet konsolosluklarıı önünde saldırgan nitelikte gösteriler yaptırılıyordu. Bu gibi eylemlere karşı çıkanlar «Rus işbirlikçisi» diye damgalanıyor ve üzerlerine hung weiping gönderiliyordu. Karşı-devrimci terör artık ağır ağır komünistleri ve Çin işçi sınıfını açıkça hedef almaya başlamıştı. Böylece «Kültür Devrimi» nin ikinci aşamasına girilmiş olunuyordu.

«GENEL MERKEZLERİ BOMBALAYIN!»

Maocu yönetim kliğinin yerini sağlamlaştırması ve eğittiği şok birliklerinin ülke çapındaki terörünün artması ile birlikte, sözde «Kültür Devrimi» de artık iyice anti-komünist, anti-Parti bir hareket haline gelerek gerçek kimliğine bürünüyordu. Başlarda tek tük hung weiping basınında çıkan «Genel merkezleri bombalayın» sloganı (ki bu sloganın özü «Partiyi yıkın» demekti) Mao Tse-tung'un ağzında tüm Çin'deki bozguncu, maocu örgütlerin parolası haline getiriliyor, parti dışı unsurların taşradaki ve merkezi parti örgütlerine saldırıları yükseliyordu. Pekin parti örgütü «revizyonist yanlısı» olduğu gerekçesiyle dağıtıldı. Tientsin ili F ekirse
hir belediye reisi Li konuşma
tarafından dövüldü ve ıynı sayı)
kaldırıldı. Suçlamalar
hung weipingin saldırıl eriler sırasında
bir partili, Şensi parti istikrar ve düzen... için,
Çao Şu-yi'nin en önen ma ve daha yüksek yaşam
kadrolar en önce Marks, plerini belirterek Mao
lerini okumalıdır» diyerek üşmanı, kötücül siyase-
tung'un yüce fikirlerine karşı ekin elit tabakasının

Hung weiping'i yönlendir taşra şehirlerindeki
amacı ülkedeki tüm komünist iştüler.
mek; kendi kayıtsız şartsız askerî-
tasını pekiştirmek. Maocu klik bunun VE SONRASI
yi mübah biliyor. Çin basını her gün u tler, bu-
sına anti-komünizm yapıyor. Hung weipi ğını bek-
komitelerine karşı açık saldırılarını arttı gaze-
Tientsin'de, Kiangsi'de, Şanghay'da, Sian şehri bü-
de işçilerle hungweiping arasında çatışmalar ç n-
kıyor.

Hung weiping ÇHC başkanı Liu Çao-çi'yi eleştiren bildiriler yayınlıyor. **«Partide güç sahibi iken kapitalist yol izleyen bir numaralı düşman»** olarak tanıtılan **«Liu Çao'çi'ye karşı mücadeleyi sonuçlandırmak ve onu devirmek»** için çağrılar yapılıyor.

Çin devrimi için canlarını vermiş eski komünistler de maocu hung weiping'in suçlamalarından kurtulamıyor. Mao'nun kişisel putlaştırılması haricindeki tüm ÇKP tarihini silmek çabalarıyla mevcut komünist kadroları yoketmek hareketleri at başı gidiyor. Çin devriminin yiğit evladı, 1935'de Çan Kay Şek tarafından kurşuna dizdirilen marksist devrimci Çu çio-po'nun aslında «kötümser» ve «anarşist ruhlu» olduğu yıllar sonra hung weiping tarafından ortaya çıkarılıyor.

Emekçi halkın yığın örgütleri de maocu terörün hışmına uğruyor. Tüm - Çin Sendikalar Federasyonu kapatılıyor. Çin Genç Komünistler Birliği kapatılıyor. Maocu olanlar dışında işçi ya da gençlik gazetelerine izin verilmiyor. Greve giden işçileri Mao «ekonomizm»le suçluyor. Mao Tsetung grubu sürekli yanlış bilgilerle beslenen kitlelerin bu bilgisizliğinden yararlanarak Çin'deki şovenist, anti-sovyetik propagandayı hızlandırıyor. Maocu fikirlere karşı çıkanlar «ulusal ihanet» le suçlanıyor.

Okullarda öğrencilere Mao'ya hayranlık ve Sovyet düşmanlığı aşılanmak isteniyor. Hung weiping yayın organları, anti-komünist eğitim propagandası yapıyor. Çinli genç insanların istediği gerçek bilgilerin yerine «Mao Tse-tung'un fikirlerine sadık hizmet» geçiriliyor. Bu durum belki de yine en iyi hung weipingin Uheyang parkına astığı şu sloganda ifade edilebilir: «Bizim beyne ihtiyacımız yok - kafalarımız Mao Tse-tung fikirleriyle donanmıştır».

Bu arada işçi sınıfının ve ÇKP içindeki sağlam kadroların maoculuğa karşı mücadelesi yükseliyor. Devrim sırasında en yoğun sınıf mücadelelerinin verildiği bölgelerde işçi sınıfı maoculuğa karşı kahramanca direniyor. Bu direnişlerden bir kaç örnek verebileceğiz yer sınırlılığından ötürü. (Kaynaklar: «Kültür Devrimi» sırasında Çin basınından aktaran Sovyet basını.)

Önemli sanayi bölgesi Szekwan'da, Szekwan parti komitesinin yanını tutan işçi sınıfı bu parti örgütünü dağıtmak için Pekin'den gönderilen hung weiping «devrimci komitesi» ne ve üzerlerine ateş açan ordu birliklerine karşı kahramanca dayandı. 100 000 kişilik anti-maoist gösteriler yapıldı. Ordu ile işçiler arasında en büyük arbedenin çıktığı iki fabrikada 45 kişi öldü ve 2800 kişi yaralandı.

Yine Çung-king'de hung weiping ile işçi ve köylüler çatıştı. 300 kişi öldü. (7 Haziran 1967)

Ipin şehri halkı, başkentten gönderilen askerî birliklere karşı 11 Mayıs — 20 Mayıs arası kahramanca savaştı. Maocu yönetim halkı silâhsızlandırmak için bir alayı Ipin'e göndermek zorunda kaldı. Sadece 13—14 Mayıs günlerinde yaklaşık 200 kişi öldü, en az 1500 kişi yaralandı.

Haziran 1967 içinde Çin basınından öğrenildiğine göre, Heilungkiang'ta, Kirin'de, Şansi'de, Tsinghai'de, Kweyçov'da, Kiangsi'de, Honan'da yukardakiler gibi bir sürü anti-maoist ayaklanmalar oldu. Maocu yönetim işçilerin üzerine ordular göndererek Çan Key Şek'i aratmadığını kanıtladı.

(Devamı Sayfa 11'de)

(*) **Yazıdaki alıntılar -aksi belirtilmemişse- Hung weiping basını ve «Kültür Devrimi» sırasında Çin gündelik basınından alınmıştır.**

DECİ RİH NLAYIŞI - 2

Geçen ya kenlerini, M uyguladığ lıştık. «N mü işç

Geçen yazımızda, Tarihsel Maddecilik'in nasıl oluştuğu ve marksist felsefe içindeki yerini, toplumsal gelişim yasalarının temel özellikerini, maddeci tarih anlayışının toplumsal bilinç ve toplumsal varlık arasındaki ilişkiye yaklaşımı konularını kısaca incelemiş ve son olarak da; tarihin gelişimini sağlayan yasallıkların bulunabilmesi için, **«büyük yığınları, tümüyle halkları ve her halkın içinde tümüyle sınıfları harekete geçiren ve onları... sürekli bir eyleme iten saiklerin»** (1) araştırılması gerektiğine değinmiştik. Bu yazımızda, toplumların tarihsel gelişimini belirleyen nihaî plandaki saikler (itici güçler) üzerinde duracağız.

F. Engels, 1883 yılında ölen işçi sınıfının büyük ustası Karl Marx'ın mezarı başında yaptığı konuşmada, Marx'ın tarihin gelişme yasasını keşfettiğini belirttikten sonra, şöyle diyordu: **«insanoğlu siyasetle, bilimle, sanatla, dinle vb. uğraşabilmek için herşeyeden önce yemek, içmek, barınmak ve giyinmek zorundadır.»** (2) İşte bu basit ama önemli teşhis toplumsal teoriler alanında gerçek bir devrim yapan tarihsel maddeciliğin hareket noktası oluyordu.

İnsanlar, yaşamlarını sürdürebilmek için, bir takım nesnelere ihtiyaç duyarlar. Engels'ın değindiği gibi bu nesneler, çeşitli besinler, giyecekler, barınaklar vb. dir. Bunlar olmadıktan sonra insanların yaşamlarını sürdürebilmeleri ve dolayısıyla, bir takım toplumsal etkinliklerde bulunmaları imkânsız hale gelir. Bu nedenle, insan toplumunun gelişiminin en temel yasalarından biri; insanların, en başta maddî ihtiyaçlarını gidermek zorunda olmalarıdır.

İnsanların bu hayatî önemdeki maddî ihtiyaçlarının karşılanması, ancak, insanların doğayı kendi yararlarına kullanmaları, daha doğru bir deyişle, doğayı özümlemeleriyle mümkün olur. Bu, insanlığın doğayı özümleme sürecine, **üretim** denir. İnsanlar, ancak üretim faaliyeti sayesinde yaşamlarını sürdürebilirler. Bu nedenle de, üretim yapamayan bir toplum yok olmaya mahkûmdur. Yani üretim, insan toplumunun varoluşunun maddî temelidir. (Üretim, her zaman toplumsal bir olgudur. Toplumdan bütünüyle tecrit olmuş bir bireyin üretim yapması düşünülemez. Yapılan her üretim, —şu veya bu şekilde— toplum halinde yaşayan insanın faaliyetine bağlıdır. Diğer yandan, burada sözünü ettiğimiz üretim, zihinsel üretim de değildir. Tersine, insanlığın doğayla arasında geçen bir etkileşim sürecini ifade eden, maddî üretimdir. Bu nedenle üretim kavramı, **maddî ve toplumsal üretimi** ifade eder.) Her toplumun temelinde, belli bir üretim faaliyeti vardır. Üretim faaliyeti bu nedenle, tarihin gelişimini belirleyen temel etkendir. **«Maddeci tarih görüşüne göre, tarihin belirleyici etkeni, nihaî kademede, gerçek hayatın üretimi ve yeniden üretimdir.»** (Engels) (3)

Üretim süreci, her zaman belli bir doğal çevreye ve toplumsal ilişkiler bütününe bağlı olarak gerçekleşir. Doğal (coğrafî) çevrenin, toplumların gelişimi üzerinde önemli bir rol oynadığı ve bu gelişimler üzerinde, yavaşlandırıcı veya hızlandırıcı bir etkiye sahip olduğu açıktır. Fakat coğrafya unsuru, tarihi gelişimi belirleyen ana etken değildir. İnsanlık tarihi içinde, hemen hemen aynı coğrafi koşullarda, birbirinden farklı toplumsal sistemlerin görünmesi, bunu yeterince doğrular. Doğal çevrenin, tarihi gelişimi belirleyen ana etken olmamasının nedeni; insanların, —hayvanların aksine— doğal çevreye pasifçe uymayıp, onu aktif bir şekilde toplumsal pratikleri ile değiştirerek, kendilerine yarayışlı bir hale getirebilmeleridir. İşte insanların bu toplumsal pratiklerine, **emek** (çalışma) denir.

Toplumların varlıklarını sürdürebilmeleri, insan emeğine bağlıdır. Bu yüzden **emek, her sosyo-ekonomik kuruluşun zorunlu bir ön-koşuludur.** Emek, her şeyden önce insanların hayvanlardan ayrılmalarını sağlayan temel etken olarak, toplumların ortaya çıkmasını sağlamıştır. Giderek, bütün toplumsal gelişimler üzerinde belirleyici bir rol oynayan emek, tüm diğer toplumsal pratik çeşitlerini belirleyen, **toplumsal pratiğin temel biçimidir.** Halk kitlelerinin tarihin yapıcıları olmasının asıl anlamı da budur. Çünkü halk kitlelerinin çalışması (emeği) olmaksızın toplumların maddi varlığı da var olamaz. Çalışma, yalnızca doğayı değişime uğratmakla kalmaz, aynı zamanda da bizzat insanın değişmesini sağlar. İnsanların, doğayı kendi ihtiyaçlarını karşılayabilmek amacıyla, emekleriyle değiştirerek özümlemeleri sırasında; insanların ayırdedici özellikleri de (bilinç, düşünce, dil vs.) bu temel üzerinde gelişirler. Bütün bu nitelikleriyle emek, tarihsel gelişimin özünün açıklanabilmesi açısından, tarihsel maddeciliğin kullandığı bir anahtar olmuştur.

İnsanlar, emekleriyle dış dünyayı değiştirirken, yine kendi yapıtları bir takım **iş aletleri** kullanırlar. Aslında bunlar, birikmiş emektirler ve her insan kuşağına bir önceki kuşaktan kalırlar. Yine her insan kuşağının üretim faaliyetleri sırasında daha gelişkin bir hale gelerek, bir sonraki kuşağa intikal ederler. Bunlar, makineler, çeşitli donanımlar, ulaştırma araçları, enerji tesisleri vs. dir. Hiç şüphesiz sadece iş aletleriyle üretim yapılamaz. Bunun için, doğal çevreden (toprak, toprak - altı, sular) elde edilen **iş nesneleri** gereklidir. İnsanlar, iş aletlerini kullanarak, iş nesnelerini değiştirip, ihtiyaçları olan maddî değerleri üretirler. Bu nedenle, iş aletleri ve iş nesnelerine toplam olarak, **üretim araçları** (vasıtaları) adı verilir.

ÜRETİM GÜÇLERİ

Üretim güçleri, belli bir tarihsel dönemde, üretim süreci içindeki öznel ve maddî etkenlerin tümüne birden verilen addır. Bu nedenle, günümüzde **«üretim güçleri arasında, gerek yeteneklleri, üretim deneyimleri, çalışma becerileri ve genel bilgileriyle insanlar; gerekse üretim araçları, üretim teknolojisi ve organizasyonu, gerekse de üretim gücüne dönüşmüş olan bilim bulunur.»** (4). Çağımızda, bilimsel - teknolojik devrimin bir sonucu olarak, bilimin toplumdaki rolü değişmiş; bilimin gelişmesi ve üretim donatımında doğrudan doğruya uygulanmasıyla, diğer çağlarda görülmeyen bir olgu ortaya çıkmış ve bilim bir üretici güç haline dönüşmüştür.

Her tarihsel dönemde, üretici güçlerin gelişkinlik düzeyi, toplumun doğa karşısındaki güçlülüğünü gösterir. Üretici güçlerin gelişkinlik düzeyi ise, asıl olarak, **emeğin üretkenliği** ile ölçülür. Yani, üretim sırasında kullanılan emeğin, birim başına sağladığı verimin azlık ya da çokluğu, üretici güçlerin gücünü gösterir. Çünkü böylelikle, toplumun doğal koşullardan faydalanabilme olanakları artmış olmaktadır.

ÜRETİM İLİŞKİLERİ

Üretimin her zaman toplumsal bir nitelik taşıdığını biliyoruz. **«Varlıklarının toplumsal üretiminde, insanlar, aralarında, zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan, belirli ilişkiler kurarlar»** (5) Diğer bir deyişle, insanlar, yaşamlarını devam ettirebilmek için yaptıkları toplumsal üretim esnasında, birbirleriyle, kendi isteklerine bağlı olmayan zorunlu bir takım ilişkiler kurarlar. Bu ilişkilere, **üretim ilişkileri** denir. Üretim ilişkileri, üretimin çeşitli safhalarında (maddî değerlerin üretimi, değişimi ve dağıtımı safhalarında) insanlar arasında ortaya çıkan maddî üretim ilişkilerin bütünüdür. Bu ilişkiler, diğer bütün toplumsal ilişkileri belirleyen, en temel nitelikli toplumsal maddî ilişkilerdir. Belli bir toplumda üretim ilişkilerin karakteri, üretim araçları üzerindeki mülkiyet biçimi tarafından belirlenir. Bu nedenle, toplumdaki çeşitli sınıflar arasında ortaya çıkan bütün toplumsal ilişkiler, nihaî planda, üretim ilişkilerince belirlenirler.

Üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişiminin belli bir basamağına tekabül ederler. Yani, üretim ilişkileri ve üretici güçler arasında doğrudan bir bağıntı ve bu etkileşim içerisinde, üretici güçler belirleyici rol oynarlar. Üretim ilişkileri ve üretici güçler, ikisi birlikte, **üretim biçimini** oluştururlar. Üretici güçler ve üretim ilişkileri arasındaki diyalektik birliğin (üretim biçimi) iki yanının karşılıklı etkileşimi içerisinde; üretici güçler, üretim ilişkilerinin niteliğini ve gelişimini belirlerken; bu arada, üretim ilişkileri de, üretici güçlerin gelişme biçimi olarak, bu üretici güçlerin gelişim olanaklarını, kullanılmalarını ve toplumsal sonuçlarını belirlerler. Bu diyalektik birlik içinde, üretici güçler aktif olan yandır. Çünkü, gerek iş aletlerinin mükemmelleşmesi ve gerekse, emeğin niteliğinin güçlenmesi sonucunda, üretici güçler sürekli olarak ileriye doğru değişir, gelişirler. Bu nedenle, belli bir tarihsel dönem boyunca aralarında uyum olan üretim ilişkileri ve üretici güçler arasında, zamanla bir uyumsuzluk belirir. **«Gelişmelerinin belli bir aşamasında, toplumun maddî üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ya da, bunların hukukî ifadesinden başka bir şey olmayan, mülkiyet ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar.»** (6)

TEMEL YAPI ve ÜSTYAPI

Bu kavramlar, tarihsel maddecilik tarafından, toplumların üretim ilişkileriyle, diğer bütün toplumsal ilişkiler arasındaki bağıntıyı ve etkileşimi vermek için kullanılırlar. Temelyapı, bir toplumdaki —üretici güçlerin gelişimiyle belirlenen— üretim ilişkilerinin (veya aynı anlama gelen ekonomik ilişkilerin) tümünü anlatır. Toplumun bu ekonomik yapısı, «belirli toplumsal bilinç şekillerine tekabül eden bir hukukî ve siyasî üstyapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur.» (7). Böylelikle de, üstyapı denince, bir sosyo-ekonomik kuruluşta temelyapı tarafından belirlenen siyasal, hukuksal, kültürel, eğitsel vb. örgüt ve kurumlar ve gene bu toplumsal kurumlara ilişkin fikirler sistemi anlaşılır. Toplumun üstyapısı, içeriğinin gelişimi açısından temelyapı tarafından belirlenir. Bununla birlikte üstyapı göreli bir bağımsızlığa sahiptir ve bir kere ortaya çıktıktan sonra kendisi de bir tarihsel etken olarak bizzat kendini doğuran nedeni, yani temelyapıyı etkiler. **«İktisadi durum temeldir ama üstyapının çeşitli unsurları —sınıf mücadelesinin siyasî biçimleri ve sonuçları— savaşı kazandıktan sonra muzaffer sınıfın yaptığı anayasalar, vs., hukuk kalıpları ve hatta bütün gerçek mücadelelerin tarafların beyinlerindeki akisleri, siyasî, hukukî, felsefî teoriler, dinî görüşler ve bunların daha sonra dogmatik sistemler halinde gelişmeleri de tarihi mücadelelerin akışı üzerine etki ederler ve birçok halde bu mücadelelerin biçimini öncelikle tayin ederler. Bütün bu etkenler, karşılıklı etki halindedir ve iktisadi hareket, sonsuz tesadüfler arasında beliren bir zorunluk gibi, bu etkenler içinde eninde sonunda kendi yolunu açar.»** (8)

Bu nedenle, ekonomik etken tarihsel olguların meydana gelişi açısından, **tek** belirleyici etken değil; ancak, tarihsel gelişimi nihaî planda belirleyen bir etkendir.

(1) K. Marx — F. Engels, Felsefe İncelemeleri, Doğan Yayınevi, s. 53
(2) F. Engels, Karl Marx'ın Mezarı Başında Konuşma'dan çev. KİTLE, sayı 100, s. 12
(3) K. Marx — F. Engels, a.g.e., s. 143
(4) M. Buhr — A. Kosing, Marksçı - Leninci Felsefe Sözlüğü, Konuk yayınları, s. 34
(5) K. Marx. Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı, Önsöz, Sol yayınları, s. 25
(6) a.g.e.. s. 25
(7) a.g.e. s. 25
(8) K. Marx — F. Engels, a.g.e., s. 143 - 144.

erekirse
konuşma
aynı sayı)

steriler sırasında
de istikrar ve düzen için,
nma ve daha yüksek yaşam
eplerini belirterek Mao
düşmanı, kötücül siyase-
Pekin elit tabakasının
taşra şehirlerindeki
düştüler.

VE SONRASI

istler, bu-
ğını bek-
gaze-
i-bü-

ESTETİK

Oldukça karmaşık ve çok geniş bir bilim dalı olan Estetiği ana hatlarıyle ele alıp, çoğu kez yanlış anlamda kullanılan Estetik sözcüğüne açıklık getirmeye çalışacağız.

Günlük dilde «estetik» sözcüğü «güzel»le, «güzellik» duygusuyla ilgili olarak oldukça eksik ve yanlış bir anlamda kullanılmaktadır. Bir örnek verirsek, beyaz perde artistleri «estetik» ameliyatı olurlar güzelleşmek için. Estetik hep «güzellik»in bilimi olarak bilinir. Oysa böyle basite indirgenmiş bir tanım, «mutlak güzellik» diye bir şeyin varolduğu inancına dayanan idealist bir tanımdır. Bir şehirli ile bir köylünün, bir Türk ile bir Japonun, ve de bir orta çağ şövalyesiyle bir fabrika işçisinin «güzel» konusundaki düşünceleri birbirinden çok farklıdır. Yani «güzel» kavramı görecedir; kişiden kişiye, toplumdan topluma, çağdan çağa değişir. Dolayısıyla Estetiği sadece güzellik değerine indirmek yanlış olur.

Marksist dünya görüşünün Estetiği ele alış şekli idealistlerinkiyle çatışır. Marksist Estetik, marksist bilgi teorisiyle yakından ilgilidir. Marksist bilgi teorisi insanların evreni tanıma sürecinin temelinde, insan bilincinin dışında ve ondan bağımsız olarak bulunan nesnel gerçekliğin, insan bilincinde yansımasının bulunduğunu savunur. Estetiğin, marksist felsefenin bir kolu olarak tanımlanmasında bu ilke bir temel teşkil eder. Estetik bilimi, insanların dünyayı özümlemesinin özgül bir biçimini konu alır. Estetiğin bu özgül konusunun birbirinden ayrılmaz üç yanı vardır: 1 — Nesnel gerçekliğin estetik yanı; 2 — Öznel estetik (nesnel gerçekliğin estetik yanının karşılığında zihinde oluşan estetik düşünce, duygu ve kavramlar) 3 — Sanat (dünyayı estetik bir tarzda özümleme ve temsil etmenin en önemli biçimi)

Estetik, ideolojik bir bilimdir. Farklı sınıfların farklı ideolojileri olduğu gerçeğinden hareket ederek, sınıflı toplumlarda farklı Estetiklerin varolduğu söylenebilir. Tarih boyunca, Estetik biliminin gelişmesi, toplumun gelişmesine sıkı sıkıya bağlı olmuştur. İdealist düşünce, doğadaki güzelliklerin insani duyguların sınırında bittiğini sanır ve insanda başlangıçtan beri mutlak bir estetik duygusunun var olduğunu kabul eder. Marksist Estetik ise, doğayı bütün özümleme biçimleri gibi, Estetiğin de söz konusu tarihsel, sosyo - ekonomik formasyona bağlı olduğunu gösterir. Yani insanın estetik duygusu, onun toplumsal faaliyet süreci içinde oluşan, söz konusu tarihsel aşamanın belirlediği bir yapıya sahip olan nesnel bir gerçekliktir.

Sanatsal yaratış Estetiğin bir parçasıdır. Marksist Estetik, sanatı dünyayı temsil etmenin özgül bir biçimi olarak ele alır. Sadece sanatı ele alan bilimlerden farklı olarak, Marksist Estetik sanatın mahiyetinden başka, ayrıca sanatsal yaratışın ve sanatların kaynağının çeşitli yanlarını, sanatın sosyal bilincin diğer biçimleri ile olan ilişkisini; sanatın taraflılığını ve halka yakınlığını; bütün bunların tarihsel yasalarını; sanatta biçim ve öz arasındaki karşılıklı ilişkiyi; sanat yöntemini ve sanatta üslubu; sosyalist gerçekçiliğin temel ilkelerini; sosyalizmin kuruluşunda sosyalist gerçekçiliğin toplumsal dönüştürücü rolünü bilimsel olarak ortaya koyar.

İlerici Bir Film :

KARA ÇARŞAFLI GELİN

Türkiye'de, yerli sinemacılık açısından yeni sayılabilecek bir olgu var : «ilerici» ve «devrimci» görünümdeki filmlerin habire piyasaya sürülmeleri olgusu. Hiç şüphesiz bu olgu, öncelikle, ülkemizdeki ilerici -demokrat yığınların potansiyel olarak artışının getirdiği bir talebi göstermektedir. Fakat burada, yerli film - işverenleri açısından önem taşıyan diğer bir etken olarak, —özellikle televizyonun yaygınlaşmasından sonra— genel olarak sinemacılığın içine düştüğü bunalımdan kurtulma çabaları da tesbit edilmelidir. Zira, Yeşilçamın önceleri avantür ve daha sonra da seks filmlerinde aradığı çıkış yolu artık bir takım Yeşilçamın önceleri avantür ve daha sonra da söyledikleri gibi, «sosyal konulu», «memleket gerçeklerini anlatan» filmlerde aranmaktadır. Çünkü bu tür filmler, bugün Türkiye'de en çok iş yapan filmlerdir.

Çevrilen bu filmlerin çoğunluğu, klâsik Yeşilçam kalıplarının dışına çıkamayan ve bu kalıpların içerisine, sözümona bazı «sol» sloganar yerleştirerek «gişe yapmaya» çalışan ve son tahlilde de «sol gösterip sağ çakan» filmler olmaktadır. Fakat bunun yanında, Yeşilçam içinde çalışan bir kısım ilerici - devrimci sinema emekçileri tarafından, ortaya çıkan olanakların olabildiğince kullanılması sonucunda, gerçekten ilerici özü olan filmler de çevrilebilmektedir. Eskiden beri Yeşilçam'ın cefasını çeken sinema emekçileri arasındaki sayılı bir kaç kişinin ve bu arada, yeni yeni ortaya çıkan bazı sinema emekçilerinin, sömürülen sınıf ve tabakalardan yana bir sinema yapmak istemeleri ve bu amaçla da, ellerine geçen fırsatları —Türkiye'nin ticarî sinema alanında beliren koşullar çerçevesinde— değerlendirmeleriyle; yukarda değindiğimiz birinci tür filmlerden öz itibarıyle farklı olan, ilerici nitelikteki filmler piyasaya çıkabilmektedir.

Kitleler üzerinde büyük bir etki gücüne sahip olan ve hatta, tüm sanat dalları arasında bu konuda en başta gelen sanatsal faliyet olan sinemanın, bu niteliği üzerinde biraz düşünülürse; sözünü ettiğimiz ilerici filmlerin, Türkiye'deki Demokrasi Mücadelesi açısından taşıdığı önem kolaylıkla kavranabilir. Zaten, bu filmlerin sinemalarda gösterilinceye kadar geçirdikleri adlî-serüvenler, bu söylediğimizi bir diğer yönden kanıtlar niteliktedir. Böylesi filmlerin taşıdığı demokratik işlevi küçümsemek ve «burjuva Yeşilçam'ından gerici filmden başka film çıkmaz» bağnazlığına düşmek, hiç şüphesiz «sol» sekter bir tavırdır ve demokra-

(Devamı Sayfa 10'da)

Feodor Vasilyeviç Gladkov

Sovyet edebiyatının öncülerinden biri, önde gelen bir Rus yazarı, Rusya'daki devrimci hareketin aktif bir iştirakçisi Feodor Vasilyeviç Gladkov, 18 yıl önce 20 Aralık günü ölmüştü.

F. V. Gladkov, tüm ülkenin hayati sorunlarını ivedilik ve maharetle ele almıştı her zaman. «Çimento» romanıyla emeğin hikayesini ayrıntılı olarak dile getiren ilk Sovyet yazarı oldu (1925) Gladkov'un eserlerinde sosyalist emek süreci hepsinden önce insanın gelişmesi, insan irade, akıl ve duygularında yeni ve daha ince niteliklerin ortaya çıkması süreciydi. «Çimento»nun öncü bir eser olarak önemi, romanın basından hemen sonra M. Gorki tarafından büyük bir övgü ile belirtilmişti. Gladkov'un «Çimento» ve «Devrimle doğanlar» kitapları dilimize çevrilmiştir.

Gladkov'un bütün eserleri halkın büyük emek ve mücadelesinden bahseder. «Çimento» ve «Enerji», otobiyorgrafik eserleri «Bir çocukluk masalı», «Başkaldıranlar» ve «Zor yıllar» gibi.

İki Lenin nişanı, Kızıl Emek Bayrağı nişanı ve iki Stalin ödülü alan Gladkov'a olan büyük güvenlerini Rus emekçi halkı onu Rusya Cumhuriyeti Yüce Sovyet üyeliğine getirerek göstermişti.

Çeşitli kamu faaliyetleri yanında F. V. Gladkov, genç insanların yetiştirilmesi işine de büyük ilgi gösteriyordu. Devrimden sonra ülkede ilk defa olarak basın işçileri okulunu örgütleyen ve orada eğitmenlik yapan Gladkov uzunca bir süre de Gorki Edebiyat Enstitüsü müdürlüğü yapmıştır.

Ü'de Oynanan Oyunlar

...çıkacaktır !

...ların ülkemizde tüm emekçiler, ...renci gençlik üzerinde yoğunlaşan ... Geçen yanı gün geçtikçe artmaktadır. Yasal ...kenlerini, ...allanarak grev yapan işçilerin üzerine uyguladığı... gönderilmekte, işçiler kurşunlanmakta; ...lıştık. «... isteyen köylüler jandarma baskısı görmekmü..., ilerici, devrimci aydınların kitle örgütleri kaişpatılmakta ve yöneticileri tutuklanmaktadır.

İşte Profilo, Sungurlar ve Seydişehir olayları.., Pazarcık toprak işgali, TÖB-DER'in kapatılması ve yöneticilerin tutuklanması...

Halkımızın Emperyalizme ve Faşizme karşı verdiği mücadelede aktif bir biçimde yerini alan yurtsever öğrenci gençlik üzerinde de yeni oyunlar tezgahlanmaktadır. Şehrimizde de bunun somut örneklerini görmekteyiz: Eğitim Enstitüsünün faşistleştirilmesinden sonra orta öğrenim üzerinde, özellikle Atatürk Lisesinde eğitim engellenmekte, Ülkü ocaklı komandolar öğrencilere, halka ve otobüslere saldırmaktadırlar.

Şimdi de okulumuz Gaziantep ODTÜ Mühendislik Fakültesi bu olaylara sahne edilmek isteniyor. Bu güne dek okulumuzda öğrenim olaysız ve kesintisiz, normal olarak devam ediyordu. Halkımızın kurtuluşu yolunda ODTÜ öğrencilerinin kararlı bir şekilde verdiği mücadele Hakim sınıfları tedirgin etti. En kısa bir zamanda ODTÜ Gaziantep Kampusunu faşist bir yuva haline getirme çabalarına başladılar.

Ankara ODTÜ'de 12000 öğrencinin tepkisini kazanmış, sahtekâr, halk düşmanı gerici öğretim üyelerine görev verildi. Geçen yıl ANKARA ODTÜ'de yurtsever öğrencilere saldıran, otobüse saldırıp öğrencileri kurşunlayan, Semih Erbek kardeşimizi öldüren, öğrenimi engellemeye çalışan katiller bütün bunlardan dolayı okulu terketmek zorunda kaldılar. Bu katillerin durumuna bir çözüm yolu arayan faşist Mütevelli Heyeti (ODTÜ Patronları) kendi çıkardıkları yasaları bile aykırı olan bir kararla bu beslemeleri -yeni alındı- okulumuza yerleştirmek istemektedir. Okul yönetimi ise bu karara karşı bir tavır almayıp, sadece bu olayın kontrolünün kendileri dışında olduğunu söylemekle yetindiler. Ve öğrencilerin yaptığı toplantıya katılma çağrısını reddettiler.

Biz öğrenciler gelecek faşistlerin kayıt yaptırmalarını engellemeye ve okula sokmamaya kararlıyız. Okul idaresi ise bu durum karşısında faşistlerin kayıtlarını rahat yaptırabilmeleri için öğrenime 3 gün ara verdi. Ancak biz, her zaman eğitimin devamından yanayız ve mücadelemize devam edeceğiz. Öğrenci gençliğin kurtuluşu halkımızın kurtuluşu ile mümkündür.

FAŞİST İŞGALLERE SON!

YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE KAVGAMIZ!

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

GODTÜ-DER
Gaziantep ODTÜ Kültür Derneği

Turhal'daki Faşit Baskılar Bizi Yıldıramaz !

Halk düşmanı MC'nin ve onun himayesindeki faşist beslemelerin halkımız üzerindeki baskı ve saldırıları devam ediyor.

Halkımızın işsizliğe, pahalılığa; bu soygun ve sömürü düzenine karşı mücadelesini bu yoldan önleyeceklerini sanıyorlar. Fakat aldanıyorlar. Hiçbirşey halkımızın yükselen mücadelesini önleyemez. Her olayda halkımız faşistleri ve onların ardındaki güçleri daha iyi tanıyor. Bu mücadeleye hergün yeni yeni insanlar katılıyor. Genç kuşaklar saflarımıza giriyorlar.

Tüm Türkiye'de böyle olduğu gibi ilçemizde de böyledir bu. İşte bu gelişme faşistleri, iktidarın uşaklarını tedirgin ediyor. Bu gelişmeyi durdurmak için daha da saldırganlaşıyorlar.

Turhal Ticaret Lisesinin faşist mümüdürü, bir arkadaşı, Salim Yıldız'ı okul idaresine çağırarak demir çubukla dövmüştür. Arkadaşımızın sırtı ve ayakları kan toplamıştır.

Bu olay, faşistlerin kalleşliğinin göstergesidir. Kendi yetkilerini. öğrencilere baskı yapmak için, onları dövmek için kullanan müdüre karşı tüm demokratlar, öğrenci velileri şiddetli tepki göstermiştir. MC'nin uşağı müdür böylece kimliğini göstermiştir. «Resmi» veya «gayriresmi» tüm güçlerini kullansalar da, bu mücadeleyi durdurmayacaklardır.

Faşist baskılardan yılmayacağız! Tüm saldırı, oyun ve baskılara rağmen mücadelemizi sürdüreceğiz!

Elbette halk düşmanlarını yeneceğiz!

TURHALLI GENÇ SOSYALİSTLER

Seydişehir'de Meydanı Faşitlere Bırakmayacağız !

Seydişehir'de bir faşist köpeğin ölümüyle saldırılarını daha da yoğunlaştıran faşistler, son zamanlarda Seydişehir halkına ve esnaflara saldırmaya başladılar. Gece - gündüz devamlı olarak ilerici arkadaşların yolunu kesen, onları tehdit eden ve döven faşistlere karşı artık halkın sabrı taştı. «Yeter artık bu köpeklerin bize yaptıkları» diyen Seydişehir halkı, toplu halde çarşı ortasında faşistleri dövdü ve onlara iyi bir ders verdi. Halktan yedikleri dayağın acısıyle bu defa faşistler, fabrikalardaki devrimcilere, hatta siyasete katılmayan işçilere dahi saldırarak 20 kişiyi yaraladılar.

Bu olaydan sonra daha fazla tedirgin olan halk, eline geçirdiği taş ve sopalarla ülkü ocaklarına gelip, faşist beslemeleri Seydişehir'den kovmak istemiştir. Fakat polis ve jandarma buna engel olmuştur. Bu arada ülkü ocaklarından halka, tüfek ve tabanca ile saldırıda bulunulmuştur. Polis, ülkü ocaklarını arayacağına dair halka söz vermiş, fakat ancak altı saat sonra aramıştır. Tabii, bu süre içinde faşistler bütün saldırı araçlarını kaçırmışlardır. Bu olaydan sonra tabansız ve güçsüz olduklarını anlayan faşistler halka yalvarmaya, «ben devrimciyim, fakat korkumdan sağcı görünüyorum» şeklinde konuşmaya başlamışlardır.

Artık daha gür bir sesle haykırıyoruz: Hiçbir kuvvet gelişen halk hareketini durduramayacaktır. Faşizme geçit vermeyeceğiz!

Seydişehirli Gençler

Kara Çarşaflı Gelin

(Baştarafı Sayfa 9'da)

si mücadelesine zarar verir. Değindiğimiz nedenlerden ötürü, bu türden filmler ticarî sinema alanında da çevrilebilir ve çevrilmektedir de. Kaldı ki bu olgu, salt Türkiye'ye özgü bir olgu değildir. Benzer olgular, diğer pek çok kapitalist ülkede de, hem de çok daha gelişkin bir şekilde ortaya çıkabilmektedir. (Diğer yandan, Yeşilçam içinde ilerici - devrimci sinema yapabilme olanağını mutlaklaştıran eğilimler de vardır. Yazımızın kapsamı dışında kaldığından bu konuya değinmeyeceğiz.)

Bugünlerde sinemalarda gösterilen «Kara Çarşaflı Gelin» adındaki Yeşilçam filmi, yukardan beri sözünü ettiğimiz ilerici nitelikteki filmlerden biri. Çevrildikten sonra Sansür Kurulu'nun hışmına uğrayan ve uzunca bir süre gösterime çıkarılamayan Kara Çarşaflı Gelin, en nihayet Danıştay kararıyla piyasada gösterilmeye başladı.

Kara Çarşaflı Gelin, Bekir Yıldız'ın bazı hikâyelerinden yola çıkılarak filme alınmış, Eserlerinde özellikle Güney Doğu Anadoluyu, bu yörenin insanını ve yaşantısını çarpıcı bir şekilde dile getiren bu usta hikâyecimizin, sözünü ettiğimiz bölgeyle ilgili bir kaç hikâyesinin birleştirilmesiyle oluşturulan senaryoyu, Yeşilçam'ın emektarlarından Vedat Türkali kaleme almış. Filmin yönetmeni ise Süreyya Duru. Burada geçerken bir konuya değinmekte fayda var : ne filmin yapımcısı Murat Film şirketinin ve ne de (aynı zamanda Murat Film'in sahibi olan) yönetmen Süreyya Duru'nun, bir «piyasa filmi» yapmaktan, yani kâr etmekten başka bir amaçlarının olmadığı kesindir. Fakat yine de ilerici özü olan bir film ortaya çıkabilmiştir.

Filmin ilerici özü, asıl olarak senaryonun içeriğinden kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi, filmin konusunun geçtiği bölgede, yer yer halâ feodal üretim ilişkileri sürmekte ve dolayısıyla da, feodal üst yapı kurumları varlıklarını koruyabilmektedirler. Öyle ki, bu bölge bugün ülkemizin en geri kalmış bölgesidir. Yine bilinen bir gerçektir ki, bu bölge halkının büyük bir bölümünün feodal ağalarca sömürülmelerinin yanı sıra; bu bölgedeki emekçiler üzerinde, Türkiye egemen sınıfları tarafından yoğun bir ulusal baskı uygulanmaktadır. Diğer yandan, kapitalizmin de gün geçtikçe bu bölgede artan etkinliği, bölgenin bünyesinde taşıdığı toplumsal çelişkileri derinleştirmekte ve daha değişik toplumsal çelişkiler ortaya çıkarmaktadır. İşte Kara Çarşaflı Gelin'in senaryosuna baktığımızda, sözkonusu toplumsal gerçekliğin çeşitli görünümlerinin, filmin ana teması çerçevesinde ve —klâsik Yeşilçam filmlerinin aksine— birer yüzeysel fon olmanın ötesinde, uygun bir şekilde kullanıldıklarını görürüz. Filmin ilerici özü ve diğer yeşilçam filmlerinden farkı buradan gelmektedir.

Kara Çarşaflı Gelin, bu genel niteliğinin tesbit edilmesinden sonra, çeşitli yönleriyle eleştirilebilir ve eleştirilmelidir de. Yalnız, filmin bütün eksikliklerinin, ilkel Yeşilçam estetiğini aşmaya yönelik doğru dürüst bir çabanın bulunmayışından kaynaklandığı ve bunun da gerek genel planda ve gerekse özel planda bir çok nedeninin olduğu düşünülürse filmin ne olup ne olmadığı daha kolay değerlendirilebilir. Örneğin, Yeşilçam filmlerindeki tek boyutlu, tümüyle iyi ya da tümüyle kötü olan insan tiplemelerinin Kara Çarşaflı Gelinde de etkisin sürdürmesi, Filmin özünün verilmesi açısından, kolaylıkla bir çok olumsuzluk yaratabilmektedir. Nitekim, Filmin sonunda «kötü» Mahmut Ağa'nın, «iyi» yani «olumlu» kişilerce öldürülmesi olayı; filmin, bütün çıkışsızlıklara karşı getirdiği çözüm yolunun ne olduğuna ilişkin bir muğlaklığa yol açmaktadır. Öyle ki, filmin akışı içerisinde, kan davası gibi bir olgunun sadece gösterilmekle yetilmesi amacını taşıyabilecek olan bu öldürme olayı, yanlış anlayışlara yol açabilecek bir hale gelmektedir.

Filmin benzer noktalarda eleştirilmesi mümkündür. Diğer yandan, filmin teknik düzeyinin, yer yer Yeşilçam vasatisinin dahi altına düştüğü kolaylıkla ileri sürülebilir. Fakat bizim burada, filmin derinlemesine bir çözümünü yapmak gibi bir niyetimiz olmadığından, sadece genel tesbitimizi yinelemekle yetineceğiz. Kara Çarşaflı Gelin, taşıdığı ilerici öz gereği sahip çıkılması gereken bir filmdir.

MAOCULUK VE GENÇLİK

(Baştarafı orta sayfada)

Ordunun desteği olmaksızın «Kültür Devrimi» yürümezdi. Anayasanın ihlâl edilerek, Çin halk yönetiminin yasal kurumlarının birbiri ardına dağıtılmasına sıkı bir militarizasyon eşlik ediyordu. Fabrikalarda, çiftliklerde işler ordu birliklerinin komutasında - ki maocular buna «askeri-politik kontrol» adını veriyorlardı - yürütülmekteydi. ÇKP Bilimler Akademisinin yönetimini üstlenen «komite»ye bile bir asker başkanlık ediyordu.

«Kültür Devrimi» ilerledikçe maocu rejim kendi bozguncu örgütlerine hakim olamamaya başladı. Milliyetçilik, şovenizm, anti-sovyetizm dışında hiç bir ortak yanları olmayan aldatılmış genç yığınları arasında kanlı çatışmalar baş gösteriyordu.

«Kültür Devrimi» sonunda ülke ekonomisi tam anlamıyla altüst olmuştu. Emekçi yığınların yaşam düzeyleri belki de on yıl gerilemişti. Buna karşılık, en ufak bir hak talebi maocu diktatörlük tarafından «ekonomizm» diye niteleniyor ve zorla bastırılıyordu. ÇHC ekonomisi tam bir kaos içindeydi. Ve bu şartlarda, Aralık 1968'de toplanan ÇKP Merkez Komitesi («Kültür Devrimi»nin başlangıcından beri ilk kez toplanıyordu) «Kültür Devrimi»nin muazzam bir zaferle sonuçlandığını açıkladı.

«KÜLTÜR DEVRİMİ» SONRASI

«Kültür Devrimi» ile harekete geçirilen hung weiping kitlelerine takrar hakim olmak maocu yönetimin uzun bir zamanını aldı. Bu arada, anti-komünist karşı devrimin maoculuk hesabına şimdilik zaferle sonuçlanmasından sonra maocu yönetim kliği içinde iktidar çekişmeleri, post kavgası da hızlandı. «Kültür Devrimi» sırasında biraz fazla «sivrilen» Lin Piao bizzat Mao Tse-Tung tarafından tasfiye edildi. Lin Piao'nun ölümünden sonra Mao Tse-tung grubu «Kültür Devrimi»nin «aşırı» yanlarından sadece onun sorumlu olduğunu ve cezasını bulduğunu ileri sürerek halk kitlelerinin hoşnutsuzluğunu kendilerinden başka bir yere çevirmeye çalıştılar.

«Kültür Devrimi» sırasında Çin emekçi halkını ezen maocu grubun bütün hareket boyunca hiç ilişmediği bir tek sınıf vardı : burjuvazi. Parti içinde «kapitalist yol izleyenler»e karşı savaş acımasızcasına sürerken, binlerce kapitalist daha önceden devlet kontrolüne geçen teşekküllerin kârlarından pay almaya ve gerçekte onları yönetmeye devam ettiler. Çin siyasi arenasında, eski düşmanların çoğu etkili yerler elde etti; eski Komintang liderlerinden Li-Tsung-jen gibiler ABD' deki ilticalarından geriye dönerek maocu yönetimin sevgilileri oldular.

«Kültür Devrimi» sırasında batağa batan ülke ekonomisinin uyandırdığı hoşnutsuzlukları başka hedeflere yöneltmek için, maoculuk saldırgan anti-sovyetizmini arttırdı. Daha önceleri ABD emperyalizmi «baş düşman» ve Sovyetler Birliği de onun «işbirlikçisi» olarak gösterilirken, Ağustos 1973'de, ÇKP 10. Kongresinde SSCB'nin açıkça «bir numaralı düşman» ilan edilmesiyle anti-komünizmde yeni doruklara varıldı.

Maocular bütün gayretlerine rağmen Çin'deki halk muhalefetini susturamadılar. 4-6 Nisan 1976 tarihinde, Devrim Kahramanlarını Anma Günü vesilesiyle Pekin meydanında toplanan bir miting kendiliğinden maocu rejime karşı bir halk protestosu haline dönüştü. Jenmin jihpao bu mitingin anti-Maoist karakterini kabul etmek zorunda kalıyor ve şehirde «Çin Şih-huang çağı sona ermiştir» (Çin Şih-huang Mao'nun şiddetini örnek almaktan hoşlandığı eski bir Çin imparatorudur) ve «Çin artık dünkü Çin değildir ve halkın da beyni eskisi kadar yıkanmış değildir» gibi broşürlerin, bildirilerin dağıtıldığını duyuruyordu.

100 000 kişinin katıldığı bu gösteri öyle ciddi bir nitelik aldı ki ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun özel bir oturumunda ele alındı ve Büro tarafından «karşı devrimci siyasi olay» olarak nitelendi. Emekçi halkın eylemleri güvenlik kuvvetleri maocu minping «halk milisi» ve silahlı kuvvetler tarafından zorla bastırıldı. Düzinelerce insan öldürüldü, yaralandı, yüzlercesi hapse atıldı, baskı gördü. Tien An Men meydanındaki bu gösterilerin bastırılması maocular tarafından **«karşı devrimci şiddete karşı devrimci şiddet uygulanması»** (Hung Çi, 5, 1975) olarak gösteriliyordu. Pekin yönetimi Mao Tse-tung'u «savunmak» (görünüşe göre halktan savunmak) için buyruklar yayınladı ve **«gerekirse [illegible] rar kullanılacağı ve konuşma [illegible] lanacağı»** (Hung Çi, aynı sayı) [illegible] du.

Pekin'de bu gösteriler sırasında [illegible] aynı zamanda, ülkede istikrar ve düzen[illegible] için, tutarlı ekonomik kalkınma ve daha yüksek yaşam ölçütleri için olan taleplerini belirterek Mao Tse-tung grubunun halk düşmanı, kötücül siyasetine karşı çıktı. Bu yüzden Pekin elit tabakasının «sol kanat»ı, Pekin ve diğer taşra şehirlerindeki Nisan gelişmelerinden telaşa düştüler.

MAO TSE-TUNGUN ÖLÜMÜ VE SONRASI

Mao Tse-tung öldüğünde, sosyalistler, bunun hemen Çin'de bir değişikliğe varacağını beklemenin hayal olduğunu belirttiler. (KİTLE gazetesi) Ancak yine de Mao'nun ölümü, askeri-bürokratik dikta içinde bir süreden beri adeta «dondurulmuş» iktidar çekişmelerinin birden hızlanmasına yol açacaktı. Nitekim de öyle oldu. «Sağ kanat», «sol kanat»ı tasfiye etti. Bu tasfiye işleminde tarafların birbirlerine yöneltdikleri suçlamaların düzeyi doğrusu ÇHC yöneticilerinin düştükleri acınacak hali çok iyi gösteriyor. Tasfiye edilen «Dörtler Grubu»na yöneltilen eleştiriler (Bayan Mao'nun Mao'nun kitaplarını başı ağrıdığı gerekçesiyle hiç bir zaman okumamış olduğu; kocasını yavaş yavaş zehirlediği; yüzerken köpek balıklarından sakınmak için Çin silahlı kuvvetlerini kullandığı) hiç bir zaman bir Komünist'in, bir başkasına yöneltebileceği eleştiriler değildir. Bir tek bu bile, ÇHC'deki son olayların aslında küçük burjuvazinin post kavgası olduğunu göstermekte.

Yeni hükümet bir taraftan ekonomide daha «akılcı» yöntemlere başvuracağını ileri sürerken, anti-komünizm ve anti-Sovyetizm yaygaracılığında haleflerinden hiç aşağı kalmadığını göstermektedir. ÇHC'nin bugünkü yönetimi ileride ne olur bilemeyiz ama şurası muhakkak ki Çin işçi sınıfının ve Çin halkının gerçek kurtuluşu ancak baskı ve zora dayanan askeri- bürokratik diktatörlüğün iktidardan edilmesiyle gerçekleşecektir.

Böyle evrensel bir anti-komünist hareket olarak maoculuğun gelişimini ana hatlarıyla gördük. Önümüzdeki yazılarda maoculuğun Türkiye'de almış olduğu görünümlere değineceğiz.

KÜBA DEVRİMİ

(Baştarafı son sayfada)

Küba, şeker sanayiini sağlamlaştırdı ve şeker kamışının yoğun ekimi ve hasatın azami makinalaşması temeli üzerinde bu sanayii genişletmeyi amaçlıyor. Mandıralık hayvan cinsini ilerleten yapay dölleme yoluyla süt üretimi arttırılıyor. Devrimci dönemin başında 20000 tonun az üstünde olan yıllık balık çıkarımı 200000 tona ulaştı. Ticaret filosu tonajı 1958'deki 57000 tondan 1974' de 58600 tona çıktı.

Başlangıçta, Küba devrimci yönetimi iktisadi stratejisini tarımın geliştirilmesi esasına dayandırıyordu. Bu planlar tarım sektörünün ihtiyaçlarını üreten ve sebze ve et ürünlerini işleyen sanayii sektörlerinin de gelişmesini sağladı.

Gübre üretimi 660000 tondan fazla olup yakında iki kat artmış olacak. Pastörize süt üretimi dört misline çıktı. Tek bir yeni fabrika günde bir milyon litreye kadar süt işleyebilecek.

Küba kalkınma stratejisinin ikinci aşamasını başlattı, bu aşamada ağırlık sanayileşme üzerinde. Gelecek on yıl içinde yıllık nikel üretimi 36000 tondan yaklaşık 150000 tona çıkacak. Bir plastik sanayii kurulacak ve üretimlerinin dört kat artması beklenen demir ve çelik sanayii işletmeleri genişletilecek. Tekstil üretiminin iki misli artan kapasitesi yılda 110 milyon metre kareyi buldu ve 1980'e kadar 300 milyon metre kareyi geçecek. Şeker kamışı hasat makinaları yapacak bir fabrikanın inşası başladı; bu fabrika yılda, herbiri günde 100000 ton kamış kesip yükleyebilecek, 600 hasat makinası üretecek. Şeker rafinerileri inşaası için bir ağır sanayi kurulacak ve oto sanayii daha da geliştirilecek.

Elektrikli ev eşyaları (televizyon, buzdolabı, vb.) ve lâstik üretimi de büyük ölçüde genişletilecek.

Ama KÜBA devriminin yürüttüğü dönüşümler sadece bunlar değildir. Lâtin Amerikalı kardeşleri (özellikle işçi sınıfı) için en iyi örnek, Küba' nın işsizlik, ırk ayrımı, fuhuş, kumar ve dilencilik gibi şeyleri ortadan kaldırmış ve halkı emperyalist küçük düşürme ve kişisizlikleştirmeden kurtarmış olmasıdır.

Küba şimdi kendi seçtiği ve geliştirmekte olduğu sosyalist sistemin örgütsel pekleştirilmesi ile meşgul. Bu günlerde, milyonlarca KÜBA'lı Anayasa Taslağı'nı tartışıyor, bu taslak son olarak komünist Partisi birinci kongresinde geçecek ve halkın genel oyuna sunulacak. Buna ilâveten hem siyasî kuruluşların faaliyetlerinde hemde yerel teşekküllerin yönetiminde halkın doğrudan demokratik yeralmasının en uygun yollarını bulmak amacı ile Matanzas Eyaletinin halkçı hükümet yapılarında yapılan başarılı deneyimde var.

Yeni toplumsal koşullara uymak için, Küba, iktisadi yönetim sistemi ile siyasî ve idarî bölümmeyi yeniden örgütlüyor.

Bugün Küba halkı devrimci birliğin, ulusal ve enternasyonal bilincin, yüksek kültür ve ahlakın göz alıcı bir örneğini oluşturuyor. Devrimlerini geliştirdiler. Her cephede savundular. Buransız ekonomilerini yeniden örgütlediler, ve güvenle genişlettiler, diğer sosyalist ülkelerle ve emperyalizme karşı olan diğer ülkelerle kardeşçe bağlar oluşturdular. Kıtada emperyalist tahakkümüne mücadeleyi genişleten ve karakterini derinleştiren Küba devrimi bu mücadelede keskin bir dönemeci simgeliyor. Bunun uluslararası gidişatta hatırı sayılır bir etkisi var.

ÇORUM VE MERSİN'DEKİ KONUŞMA

(Baştarafı 5. sayfada)

gütlenme yaratmak, önümüzde duran en acil görevlerdendir. Burjuvazinin parasal ve eylemsel yardımlarıyla kurduğu ve yaşattığı Ülkü Ocaklarının saldırılarını göğüsleyecek, onları inlerine tıkacak her demokratik mücadelenin en ön safında yer alabilecek, sosyalizmin bilimi ve militanlığıyla yoğrulmuş ve özellikle de en elverişsiz şartlarda çalışan çırakların ve genç işçilerin sosyalist örgütlenmesini sağlayacak öğrenci gençlik ile işçi sınıfı arasında köprü olabilecek bir örgüte ihtiyaç vardır.

Ve gençlik böyle bir örgütlenmede de yalnız değildir. Gene TSİP kongre kararlarından birinde bu konuyla ilişkin olarak şöyle denilmektedir :

«TSİP, bilimsel ilkenin bir gereği olarak, işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin, örgütsel olarak bağımsız, politik olarak kendi çizgisi doğrultusunda çalışacak sosyalist örgütün acilen kurulması ve bu ilke doğrultusunda teşkilatlanması, merkezi yayınıyla birlikte ajitasyon ve propagandayı yürütmesi yolundaki çalışmaları destekler.»

Gene bu konuda TSİP'ni destekleyen yayın organlarından GERÇEK gazetesinde şunlar denilmektedir :

«Yoğun bir ekonomik baskı ve sömürüyle birlikte, büyük çoğunluğu sendikasız olan, genç işçi ve çıraklar ayrıca azılı bir anti-sosyalist ve ırkçı siyasi şartlandırma altındadırlar. Büyük bir çoğunluğu eğitim olanaklarından yoksun olan genç işçi ve çıraklar üzerindeki baskı ve sömürünün son buluşu, kendilerinin kurtuluşu sosyalizm bilimini öğrenmeleri, baskı ve gerici şartlanmalarla engellenmektedir. Fakat genç işçiler siyasi baskı ve şartlanma çemberini kırmaya başlamışlardır.

Birçok genç işçi ve çırak sosyalizmi benimsemeye, öğrenmeye girişmiş, sosyalizm için mücadelenin gereğini anlamışlardır.»

İşte bu potansiyelin odağı sosyalist gençlik örgütlenmesidir. Şuna sonuna kadar inanıyorum ki bu örgütlenmede attığımız somut adımlar Türkiye'nin dört-bir yanında meyvasını vermeye başlarken burada da Genç Sosyalistler baskı ve sömürüye, bölücü, bozguncu akımlara, maoculuğa ve faşist saldırılara karşı, yılmadan bıkmadan, korkmadan militan ve örgütlü mücadelenin bayrağını yükseltmeye başlayacaklardır.

Yaşasın demokratik orta-öğrenim kavgamız.

Yaşasın özerk ve demokratik Üniversite kavgamız.

Yaşasın çırakların genç işçilerin genç köylülerin ve genç öğrencilerin sosyalist birliği ve mücadelesi.

Yaşasın sosyalizm.

Yaşasın TSİP.

Küba Devrimi Sosyalizmin Gücünü Gösteriyor!

1 OCAK GÜNÜ KÜBA DEVRİMİNİN ZAFERE ULAŞMASININ 17. YILDÖNÜMÜDÜR. BU NEDENLE 1975 HAZİRANINDA HAVANA'DA TOPLANAN «LATİN AMERİKA VE KARAİBLER BÖLGESİ KOMÜNİST PARTİLERİ TOPLANTISI» SONUNDA YAYINLANAN BEYANNAMENİN, KÜBA İLE İLGİLİ BÖLÜMÜNÜN ÇEVİRİSİNİ YAYINLIYORUZ.

Küba devrimi, Latin Amerika yaşamında tarihsel bir değişim demekti.

Monkada kampı saldırısı ile başlayıp altı yıl süren sürekli savaşımlardan sonra isyancılar ordusu Havana'ya girdiği zaman, ABD emperyalistleri hareketi kolaylıkla Vaşington'un geleneksel kontrolü altına sokabilecekleri ve sonunda yok edecekleri umudundaydılar. Ancak, Fidel Castro ve yoldaşlarının liderliğinde, Batista'ya karşı elde edilen zafer Amerika'daki ilk özgür bölgenin yaratılmasına ve kısa zaman içinde kıta'nın ilk sosyalist ülkesinin ortaya çıkışına yol açtı.

Tiranik rejime karşı silahlı mücadele halkın geniş çoğunluğunu birleştirdi, yeni, gerçekten halkçı bir hükümetin oluşumuna yol açtı ve tarımsal reform, millileştirme ve bunların yanında bağımsız dış siyaset gibi bir takım devrimci dönüşümlere katkıda bulundu.

Emperyalistlerin kini Küba üzerinde yoğunlaşmıştı. Yakıt tedariklerini keserek ve bir ticaret ambargosu uygulayarak ülke yaşantısını kötürümleştirmek istediler. Ülke liderlerine karşı suikast planları, sabotajlar ve silahlı provokasyonlar örgütlendi. Bütün bu çabalar başarısız kalınca, emperyalistler, CIA ve Pentagon'un tasarladığı hazırladığı ve resmen desteklediği geniş ölçekli bir maceraya giriştiler. Ancak Playa Giron'da, emperyalizm Latin Amerika'daki ilk yenilgisini tattı.

Emperyalizm inatla Küba'ya hücum etmeyi arzuluyordu, silahlı kuvvetlerce doğrudan saldırı imkânının ciddi olarak tartışılmasını da kapsayan bu arzu 1962 Ekim krizine yol açtı. Bundan sonra, küstah tavrına ve gerçekleri çarpıtmasına rağmen, emperyalizm Küba hücumundan vazgeçmek zorunda kaldı. Bunun sonucunda, ve emperyalizmin silahlı güçleri Güneydoğu Asya'da bağlandığı için, devrim hızla güç kazanırken Küba halkı güvenlik kazandı ve ABD'nin doğrudan müdahalesi halinde kaçınılmaz gözüken muazzam tahribattan ve milyonlarca oğlunun fedasından kurtulmuş oldu.

Küba halkının ve Küba işçi sınıfının gösterdiği kahramanca mukavemet ve savaşa hazırlık; Fidel Castro'nun kararlı, atak ve doğru liderliği; Latin Amerika ve tüm dünya halkları ile enternasyonal dayanışma; silah ve yakıt sağlayan, siyasî, teknik ve iktisadi destek veren sosyalist ülkeler, özellikle Sovyetler Birliği ile dayanışma, Küba devriminin Latin Amerika yaşamında geri dönülmez bir toplumsal faktör olmasını mümkün kıldı.

Sömürü ve baskısını artırmak amacıyla emperyalizm ve oligarşi tarafından kullanıldığının yanı sıra, halklarımızı reformlara razı edip devrimci değişim yolundan vazgeçirmek isteyen burjuvazi tarafından da kullanılan coğrafi kadercilik masalı Küba devrimi ile yıkıldı.

Emperyalist saldırı, Küba devriminin derinleşmesini engelleyemediği gibi, üstelik onu hızlandırdı. Monkada davasının ünlü konuşmasında öne sürülen program, çağımızda bağımsızlık ve ülkelerin ilerlemesi için çabalayan tüm Latin Amerikalıların bu ilerlemeyi gerçek toplumsal değişim ile elde etmeleri gereğini gösteriyordu. Fidel Castro liderliğinde, Marksizm - Leninizm fikirlerini kılavuz edinen Küba güçleriyle, bu fikirleri kendi devrimci deneyimleri temelinde kabul etme durumuna gelenler birliği başardılar; bu birlik Latin Amerika'daki tüm devrimci hareketler için bir örnek meydana getirir.

1961 Nisanında, emperyalist askeri saldırıya cevap olarak, Fidel Castro Küba'lıları «Vatan ya da ölüm! Kazanacağız!» sloganı altında sosyalist devrimi savunmaya çağırdı. Playa Giron'da hayatlarını verenler şerefli sosyalizm bayrakları altında çarpışmışlardır.

Böylece, devrimci birlik sayesinde ve sosyalizm ile dünya çapında anti - emperyalist mücadelenin başarılarının mümkün kıldığı uluslararası durumdaki olumlu değişiklikler sayesindedir ki, Küba'nın yeni sisteme geçişi, lehteki faktörlerin hızlı gelişimi sonucunda, gayet çabuk oldu.

Domuzlar Körfezi olaylarından ondört yıl sonra, Küba'nın kazanımları, ekonomisi ve engin demokratik sisteminin başarıları Latin Amerika ülkelerinin çoğunda hüküm süren sefalet, geri kalmışlık ve ezilmişlik ile keskin çelişki içersindedir.

Küba'nın eğitim programı bugün sadece gelişmekte olan ülkelerin değil, en ileri ülkelerdeki uzmanların da hayranlığını uyandırmakta: orta öğretim yaşındaki çocukların % 99.5'u ilkokula devam ediyor. Her yıl 200000 öğrenci giriyor orta öğretime. Ortaöğrenim gören toplam öğrenci sayısı hemen hemen 500000, devrim öncesinin 80000'i ile kıyaslanırsa büyük bir sayı. Hemen hemen 200000 çocuğun eğitim gördüğü yüzlerce mükemmel yatılı okul Küba halkına gurur veriyor. Kır liselerinde, teknik okullarda, politeknik ve teknik enstitülerde, üniversite hazırlık derslerinde uygulanan, öğrenim ile işin birleştirilmesi sistemi yüksek dereceli kalifiye uzman yetiştirmekte; bu uzmanların çalışmaya karşı duydukları saygı onların ahlakî ve siyasî kafa yapısının bir parçası, o kafa yapısı ki emperyalist ülkelerdeki, az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerdeki genç insanları saran kriz koşullarında Küba gençliğini örnek alınacak bir gençlik yapmaktadır.

1973'de, Küba orta dereceli teknik okulları 12000 mezun verdi; ülkede 65000 den fazla, devrim öncesindekinin, 3,5 katı kadar, üniversite ve yüksek okul öğrencisi var.

ABD emperyalizminin 3000 sağlık hizmetlisini Küba'dan çıkmaya ayartmasına rağmen bugün Küba'da 10300 doktor var. Bu rakam onu Latin Amerika'nın önde gelen üç ülkesi arasına yerleştiriyor. En etkileyici olan da yıllık ölüm oranındaki düşmedir; bu oran bugün ancak binde altıyı buluyor. Polimielitis ve sıtma gibi töresel hastalıklar tamamen safdışı edilmişlerdir.

Tüm nüfus için garantili besin tedariki sağlık standardlarının yükseltilmesinde önemli bir rol oynadı. Protein tüketimi bakımından Küba Latin Amerika'da üçüncü sırayı işgal eder ve beş yılda gelişkin ülkeler düzeyine erişecektir. Sosyalizmde gelirlerin adil dağıtımı ve bunun sonucu olarak da temel gıdaların nüfus arasında daha düzenli dağıtımı (bir istisnayla : devrim çocuklara, gençlere ve yaşlılara imtiyazlı muamele yapar) sayesinde, Küba'da kişi başına tüketimi ölçen indeks gerçekçidir. Kapitalist dünyanın - içinde şimdi 100 milyonu aşkın issiz olan - gelişkin ülkelerinde ise bu indeks muazzam eşitsizlikler gizlemektedir. Fiziksel eğitimin, iyi sağlık durumunun ve iyi beslenmenin bir sonucu olarak Küba Latin Amerika'da spora verilen önem bakımından önde gelen bir yer işgal eder.

Küba devrimi muazzam maddi değişiklikler getirdi. 15 yıl içinde elektrik güç üretim kapasitesi hemen hemen 4 kat arttı. Çimento üretimi 3 kat arttı ve 1980'e varmadan 1959 düzeyinin altı katına erişecek. Su havzalarının kapasitesi ilk devrim sonrası günlerine kıyasla 200 kat arttı. Karayollarının uzunuğu 2.5 kat arttı. 1970'de inşaat sanayii çıktısı 339 milyon Küba pezosu civarında tahmin ediliyordu. 1974'de bu, 1.2 milyarı aştı (sabit fiatlarla), ve 1980'de 3 milyarı aşacak; on yılda sekiz kattan fazla bir artış.

Kimyasal ve fiziksel toprak yapılarını ve topografyayı hesaba katarak, yöresel uzmanlaşma ve ulusal çeşitlilik ilkeleriyle uyum içinde tarım ürünlerinin yeni bir çoğrafi dağıtımı getirilmekte.

(Devamı Sayfa 11'de)

genç SOSYALİST Sahibi ve S. Müd: M. Ali Ayan Adres : Cağaloğlu Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 İstanbul. Abone : 6 aylık 25 TL. 12 aylık 50 TL.
Dizgi/Baskı : Şark Matbaası 1976 — ANKARA

Gideceği yer :